FLORIN OPREA —
LIVIA ARDELEAN

REBUS LA MAMAIA

67

FLORIN OPREA
LIVIA ARDELEAN

REBUS LA MAMAIA

67

EDITURA TINERETULUI

Coperta : D. IONESCU

CONSECINȚE DUREROASE

Firma mică, notînd doar inițialele, strălucea discretă în noapte.

De cîteva minute devenise obiectul de observație a doi bărbați ce stăteau vizavi tăcuți, apărați la vedere de umbra deasă a castanilor. Alcătuiau o pereche destul de nepotrivită, statura scundă și firavă a unuia dintre ei contrasta aproape ridicol cu înălțimea exagerată a celuilalt, un blond cu umerii ușor aduși sub sacoul de pînză

Fără nici o vorbă, la un semn al blondului trecură strada și se opriră lîngă firmă. Blondul aruncă o privire însoțitorului său, care-și masca nervozitatea sub un zîmbet silit, apoi bătu încetișor. Ușa se deschise. Văzîndu-i la o oră atît de nepotrivită, portarul păru surprins :

— Dumneavoastră ? !

— Cu Mișulică, ofițerul de serviciu pe Institut, am dori să discutăm...

— La ora asta ? ! Las' că nu mai e mult pînă la ziuă ! răspunse portarul, neprietenos.

Cei doi schimbară o privire, izbucniră într-un rîs forțat, și blondul, cu o voce caldă, ușor nesigură, de om „făcut", insistă, tărăgănînd moale vocalele :

— Hai, dom'le, fii om, o vorbă numai... la telefon... un minut, ce te costă ? E cumnatu-meu, ce dracu !

Portarul continua să țină ușa doar întredeschisă ; era clar că n-avea de gînd să continue discuția cu niște bețivi. Blondul își introduce piciorul în deschizătură, în timp ce

mărunțelul, mutîndu-se de pe un picior pe altul, în spatele lui, cerceta curios cămăruța.

— Cu cine joci ? întrebă el prietenos, văzînd tablele aranjate pe masa mică și plină de hîrtoage.

— Cu nimeni, se eschivă portarul. Le-am pus doar așa... să mai treacă vremea.

— Las' că faci una cu mine ! încercă blondul să lungească discuția și, ușurel, trecu dincolo de prag. Ți-am spus că toată povestea durează un minut, adăugă el apoi, arătînd cu mîna telefonul pus pe o măsuță în colț.

Portarul își mută privirea în direcția indicată și făcu un pas într-acolo. O mînă grea îl cuprinse pe după gît, astupîndu-i gura. Un icnet scurt, urmat de două horcăituri slabe confirmau că lama cuțitului ajunsese unde trebuie.

Blondul exagerase. „Povestea" durase mai puțin de un minut.

Căpitanul de securitate Traian Petrescu puse deoparte cartea din care citise. Era aproape două noaptea. Răcoarea multrîvnită abia se lăsase ; se resimțea încă căldura augustului bucureștean. O adiere slabă foșnea frunzele pîrlite ale teilor.

Stînd la fereastră, căpitanul își aprindea, destins, o țigară. Garda din noaptea aceasta nu-i adusese nici o surpriză.

Dintr-o dată, binecunoscuta sonerie a telefonului negru îi contrazise gîndurile. Cu o voce calmă, acesta răspunse apelului precipitat ce i se făcea, apoi formă un număr de interior.

Peste cîteva minute gonea pe străzile pustii, cu toată viteza. Lîngă șofer stătea plutonierul Tomiță.

Căpitanul și plutonierul se simpatizau reciproc, iubeau amîndoi viteza și în noaptea aceasta — deși aler-

gau spre un caz grav — savurau, fiecare în felul lui, această beţie interzisă.

În spate, locotenentul Radu Nedelea, luat în fugă din alt post, aştepta măcar „explicaţii sumare".

— Acum douăzeci de minute, începu Petrescu fără altă introducere, un paznic de noapte a descoperit cadavrul portarului de la Institutul de cercetări în electronică.

— Şi ? !

Cuvintele „electronică" şi „cadavru" dezmeticiră de tot pe tînărul Radu, care simţi un fior de emoţie cuibărindu-i-se în partea stîngă a pieptului ; participa pentru prima dată la o acţiune care se vădea de la început atît de importantă.

Tomiţă, în aparenţă atent numai la curbele pe care le lua cu o viteză nepermisă nici măcar acum, noaptea, pe şoselele pustii, era şi el cu urechea aţintită. Într-o acţiune, niciodată nu se mulţumea cu rolul pasiv al unui simplu şofer, încercînd, pe cît posibil, să se arate de folos.

Portarul fusese ucis, cu o lovitură de cuţit, în propria-i cuşetă aproximativ cu o jumătate de oră înainte. Căpitanul se întreba cum de putuse intra asasinul în cămăruţa portarului, ţinînd seama de faptul că uşa i-ar fi servit acestuia drept o pavăză excelentă, că în cazul unui „asediu", portarul ar fi putut da alarma prin telefon, sonerii...

— Ne puteam aştepta la asemenea surpriză, spuse el. Apoi, în chip de concluzie : Institutul are un profil extrem de important. Este condus de academicianul Ion Dorna, un binecunoscut specialist cu renume mondial. Colaboratorii săi sînt toţi cercetători foarte valoroşi. Rezultatele muncii lor ar fi putut interesa...

Dar căpitanul Petrescu nu-şi mai sfîrşi fraza. Tomiţă se întrecuse cu măsura şi ocolise în ultima secundă o pereche ce se plimba fără grijă prin mijlocul şoselei.

— Măi omule, mă! îl dojeni căpitanul revenit la poziţia normală pe scaun.

— Am înţeles, să trăiţi!

— Oare apelul telefonic a fost făcut de ofiţerul de serviciu?

— Nu ştim nimic deocamdată. Poate că situaţia nu-i chiar aşa de neagră cum pare la prima vedere, poate că asasinarea portarului n-are nici o legătură cu... spuse timid locotenentul Radu Nedelea.

Căpitanul Petrescu nu răspunse, dar clătină sceptic din cap. Nu obişnuia să fie chiar atît de optimist în asemenea situaţii.

Nici Tomiţă, al cărui zîmbet se zări o clipă în oglindă, fals îndoios de presupunerea naivă a locotenentului, nici el nu credea într-o eventualitate atît de „roză".

Intrară pe stradela liniştită, întunecată de umbra deasă a unui rînd de castani vechi. O siluetă le făcu semn din faţa clădirii celei mai înalte. Tomiţă, care se înţelese în ceea ce priveşte amplasamentul clădirii — crezuse că e la capătul stradelei — fu obligat, spre marea nemulţumire a căpitanului, să oprească într-un scrîşnet sinistru, lăsînd pe asfaltul abia răcorit două dîre groase, negre.

Cei doi ofiţeri se îndreptară, grăbiţi, spre uşa din dreapta căreia strălucea pal firma discretă, urmaţi de paznicul care-i oprise. Dădu să le explice ceva, dar Petrescu şi Nedelea pătrunseră în camera portarului. Cadavrul bătrînului era neatins; cămaşa albă de in era înroşită toată.

Surprins de cruzimea spectacolului, deşi fusese prevenit, tînărul locotenent avu o mişcare de recul, pe care şi-o reprimă, însă, imediat.

Cei doi ofiţeri efectuară o cercetare sumară, ferindu-se de-a schimba poziţia celui ucis : din partea stîngă a spatelui ieşea mînerul de metal al unui stilet, înfipt pînă la prăsele. Probabil că bătrînul murise instantaneu ; nu era nici o urmă de luptă, nici o dezordine. Jocul de table, aranjat cu grijă pe masă, era neatins ; un firicel subţire de apă curgea din robinet, în chiuvetă, peste două sticle de bere, pentru a le păstra la o temperatură convenabilă.

„Portarul aştepta oaspeţi", constată Petrescu. Şi întorcîndu-se spre paznic :

— Pe dumneata te aştepta ? îl întrebă el cu voce tare, arătînd cu o mişcare a bărbiei jocul de table.

— Da ! răspunse moale cel întrebat.

Nu-şi revenise încă din spaimă şi, la intervale scurte, un frison puternic îi scutura tot trupul.

— Da, da ! murmură pentru sine căpitanul şi, ridicîndu-şi braţul drept, răsuci un buton imaginar.

Tomiţă înţelese, căută cu privirea şi, găsind comutatorul central, se postă lîngă el.

Lăsîndu-l pe şofer lîngă cadavru, trimiţînd paznicul ce încă dîrdîia în stradă, căpitanul îşi scoase din buzunarul de la piept al sacoului subţire de vară pistoletul, şi-i trase piedica. Acelaşi pocnet scurt şi sec se mai auzi o dată în încăpere : locotenentul îşi imitase instantaneu superiorul. La un semn al său, Tomiţă întoarse comutatorul.

Peretele din fund al camerei portarului era de fapt un glasvant de mari proporţii, care, ziua, stătea larg deschis ; dădea într-un hol imens, acum perfect luminat. La stînga şi la dreapta lui, aripile scărilor monu-

mentale urcau la etaj ; în fund era ieşirea spre curtea interioară. Pereţii, spre curte, erau în întregime de sticlă. Lumina inunda şi holul şi curtea interioară — destul de spaţioasă, plină de flori — avînd în mijloc un bazin şi o fîntînă arteziană, acum nefuncţionînd.

Cu pistoletele lipite de şoldul drept, cei doi ofiţeri cercetară din priviri spaţiosul hol ; prima mişcare instinctivă fu să alerge fiecare pe cîte o aripă a scărilor, dar un corp nemişcat, întins de-a curmezişul primelor trepte din dreapta, îi obligă să se îndrepte amîndoi într-acolo. Era trupul unui tînăr. Nici o urmă de sînge. Era mare şi greu. Transportul lui, pe o canapea în hol, se făcu nu fără oarecare dificultate. Tînărul trăia, dar era în nesimţire.

— Asta K.O.! şopti surescitat Radu Nedelea, care l-ar fi lăsat baltă unde era, grăbit să urmeze cercetarea.

Vru să mai adauge ceva, dar nu avu cui. Dintr-un salt, căpitanul Petrescu fu la uşa ce-da spre curte.

— Stai! răsună puternic glasul lui în curtea pustie, şi o clipă se întrebă dacă cineva era sau nu ascuns după statuia ce întruchipa fîntîna arteziană — o fetiţă cu un urcior. În orice caz, aşa i se păruse din hol.

O aşchie de perete zbură pe lîngă el. Înţelese atunci că cineva trăsese cu un pistol cu amortizor.

În secunda următoare, căpitanul ajunsese la capătul rondoului de rododendroni pitici ce forma un ornament înaintea bazinului.

Din bazinul gol ţîşni silueta măruntă a unui bărbat ; căpitanul ochi la bază, nevrînd să-l omoare.

Atins, cel ochit căzu în genunchi, dar — ca împuns de un arc — se ridică şi dădu colţul pe după o aripă a clădirii, care intra, asimetric, în curte.

— Stai! Trag! răsună glasul limpede al lui Radu, care, ajuns în curte în urma superiorului său, fugea de-a

dreptul peste rondourile de flori, pentru a cîştiga teren.

Se mai auzi o împuşcătură ; trăsese locotenentul Radu Nedelea. Lovindu-i cotul, căpitanul imprimase cartuşului tras de locotenent o traiectorie ascendentă.

După colţ, omul urmărit era întins ca răstignit, cu faţa în jos, pe peluza cu iarbă rară şi pîrlită, în faţa unei uşi.

Sperînd că mai era încă în viaţă, grăbit, locotenentul îl întoarse pe spate. Bărbatul, un brunet veritabil, era ca mort. Piepţii cămăşii îi erau plini de sînge.

Cei doi schimbară o privire, îl lăsară şi se repeziră spre uşa masivă, care făcea legătura acestei aripi a clădirii cu curtea interioară. Blocată pe dinăuntru cu un zăvor tare, abia ceda cîţiva centimetri la izbiturile furioase ale tînărului locotenent.

Cu un gest scurt, căpitanul îl dădu la o parte, ordonîndu-i să se lipească de perete. Trase în zăvor, ferindu-se de aşchiile de lemn şi metal ce se desprinseră ; drumul era deschis.

Se repeziră amîndoi dincolo de uşa ce le blocase drumul ; pe un coridor lung răspundeau uşile a o mulţime de laboratoare. Toate erau încuiate. Sărind cîte trei trepte deodată, ajunseră la etajul întîi. La capătul răbdării, cu răsuflarea întretăiată, Radu repezi un umăr puternic în prima uşă. Cedă imediat ; era deschisă.

O pală de curent flutură perdeaua albă de la geam. Se precipitară amîndoi spre el. Piaţeta spre care răspundeau geamurile acestei părţi a clădirii era pustie.

Locotenentul încălecase pervazul, decis să sară. Căpitanul îl prinse de braţ, oprindu-l :

— Nu mai are nici un rost ! decretă el, oarecum mînios. Au trecut trei minute. Înseamnă că cel puţin de-un minut banditul a şters-o. În condiţiile acestea, un minut e totul. Priveşte !

Din piaţetă se desfăceau trei stradele. O urmărire la întîmplare ar fi fost inutilă.

Împovăraţi parcă de insucces, ofiţerii coborîră scara încet, treaptă cu treaptă, şi ieşiră în curte pe uşa al cărei zăvor le opusese atîta rezistenţă. Urmele împuşcăturii trase atît de aproape erau înnegrite.

Spre surprinderea lor, se dovedi că omul nu murise încă. Medicul legist, sosit cu a doua maşină la cîteva minute după ei, îi dădea primele îngrijiri. Ajutat de încă doi infirmieri, medicul îşi vedea de treabă şi abia mormăi ceva la salutul celor doi ofiţeri. La dispoziţia sa, rănitul — tot inconştient — fu transportat pe o targă. Nu se găsi absolut nimic asupra lui.

Medicul rămase cu ofiţerii. Le întinse pachetul cu ţigări şi-i întrebă morocănos :

— Ce-a fost aici ? Omul n-avea armă, de ce-aţi tras de la o distanţă atît de mică ? ! Şi tocmai în piept ! Rana e mortală. Ce dracu, e de mărimea unui copil, îl puteaţi imobiliza oricare dintre dumneavoastră !

Căpitanul Petrescu îl lăsă să vorbească. Îl cunoştea de mult pe doctor şi ştia cît de pripit judeca orice, în afară de lucrurile legate de meseria lui.

Era atît de necăjit — nu găsise absolut nici un act, nimic, nici un indiciu asupra rănitului, iar pe deasupra îl pierduse şi pe celălalt, sau poate chiar ceilalţi — încît nici nu-i venea să răspundă la acuzaţia nedreaptă a doctorului.

Radu, însă, pufni înciudat :

— Nu l-am împuşcat noi !

— Numai rana de la picior e a mea ! adăugă Petrescu.

— Aha ! înţelese, în sfîrşit, doctorul. Şi ceilalţi ? !

Radu fluieră a pagubă, făcînd un semn nelămurit cu mîna. Doctorul drăcui amarnic, uitîndu-se compătimitor la Petrescu.

— Nu trebuia să aprindem lumina! izbucni Radu. Ticăloşii şi-au dat imediat seama că sîntem aici.

— Şi-au dat ei seama de cînd au auzit maşina oprind în faţa Institutului, îl potoli, cu un ton rece, căpitanul. Cred că am trezit toată strada... ca nişte începători...

— Tomiţă e de vină! el s-a înşelat asupra clădirii! ripostă Radu.

— Dă-i înainte, c-ai început bine! îi replică batjocoritor căpitanul. Cel mai uşor lucru e să pui vina pe unul mai mic decît tine!

Radu tăcu. Căpitanul era de părere că nu făcuseră rău aprinzînd lumina, altfel banditii le-ar fi scăpat de tot. Oricum, auziseră maşina frînînd, poate şi zgomotele paşilor lor...

Nenorocirea e că nu-l văzuseră pe cel — sau pe cei — care apucase să dea colţul înainte ca ei să ajungă în curte. Acesta, sau aceştia, trăsese în Petrescu — urma era în zid — dar căpitanul fusese amăgit de omuleţul ascuns după statuie.

Ajunseră, în sfîrşit, în holul mare. Tînărul înalt şi voinic, găsit pe scară în nesimţire, îşi revenise. Era ofiţerul de serviciu al Institutului. Un infirmier îi ţinea o sticluţă cu săruri sub nas.

Relatarea pe care o făcu la cererea căpitanului Petrescu era extrem de săracă şi nesemnificativă: totul fusese normal pînă aproape de ora două, cînd auzise un zgomot. Nu era prea sigur, s-ar fi putut să i se fi părut şi nu voise să se arate caraghios în faţa portarului, dîndu-i un telefon, aşa că preferase să se convingă singur. Coborîse scările cu precauţie, în întuneric. Mai apu-

case doar să vadă o siluetă „foarte mare", i se păruse că ar fi portarul, așa că întrebă: „Moșule, dumneata ești?", după care, în afară de o izbitură puternică, nu-și mai amintea nimic pînă la mirosul neplăcut al sărurilor.

Era extrem de îngrijorat și-și făcea reproșuri amare, știa că în fișete erau documente prețioase. Căpitanul Petrescu îl sfătui să se liniștească.

Curînd holul se umplu de ofițerii sosiți din ordinul căpitanului, care cercetară iute etajele superioare, apoi coborîră. Nu găsiseră pe nimeni. Conform dispozițiilor lui Petrescu, răniții și cadavrul portarului fuseseră transportați de urgență.

Nu peste mult timp sosi și academicianul Ion Dorna, un domn bătrîn, cu un veșnic trabuc, adeseori stins, în colțul gurii. Se plimba nervos de-a lungul holului, lăsînd în urma lui o dîră de fum și presărînd cenușa albastră a trabucului pe mochetă.

— Sper să puteți face ceva pentru noi! îi spuse lui Petrescu, cînd acesta îi fusese prezentat.

Căpitanul și locotenentul trecură la o cercetare amănunțită a birourilor, însoțiți de cîțiva dintre cercetătorii principali ai Institutului, convocați de urgență. Cele mai sumbre prevederi ale lui Petrescu se îndepliniră întocmai. Fișetul principal din cabinetul „șefului" era violat. Era exact cel care conținea documente prețioase. Acestea, în număr complet, după cum putuseră constata cu toții, erau așezate într-un fel curios pe masă: în teanc, în ordine inversă. Ultimul nici nu mai era în teanc, ci alături, ca și cînd cei care-l manevraseră nu mai avuseseră timp să-l așeze la loc. Cu toții traseră concluzia că documentele fuseseră microfilmate din moment ce nu lipsea nici unul.

Atmosfera ce domnea era deprimantă. Colaboratoarea principală a academicianului, o distinsă doamnă între două vîrste, izbucni în plîns. Își vedea, ca și ceilalți de altfel, pierdute sintezele a ani de muncă și cercetări intense. Și nu numai atît...

Cu o voce tristă, academicianul îl puse la curent, în linii mari, pe Petrescu, cu stadiul cercetărilor lor. Erau finalizate, nu mai aveau de făcut decît corectivele aplicațiilor practice. Toate erau de o mare importanță, de o mare aplicativitate... Acum, cine știe pe mîna cui vor ajunge!

— În tehnică, în cercetare, explica academicianul, timpul și primordialitatea valorează mult. Nu e totuna să ai exclusivitatea unui patent pe plan internațional, sau „să ajungi în același timp" la aceleași rezultate cu un alt Institut străin! E adevărat, hîrtiile au rămas toate, ar fi fost și incomod de transportat, lucrările puteau fi continuate de la punctul unde au ajuns, dar exclusivitatea noastră, a României, în domeniul respectiv este pierdută.

Căpitanul Petrescu asculta politicos expunerea academicianului referitoare la pierderile materiale ce vor decurge, evident, pentru economia națională, dar în sinea lui recapitula, de fapt, șirul micilor neglijențe, nesemnificative poate la prima vedere, care, cumulîndu-se, avuseseră drept rezultat aceste consecințe dureroase.

Vorbise și cu paznicul de noapte care avea în raza lui veghea cîtorva magazine de cartier. Cu toată frica de urmări, acesta mărturisi că avea obiceiul să vină noapte de noapte la prietenul său, portarul Institutului, să joace table. „Dar numai spre dimineață", se justifică

el, ca și cînd dimineața n-ar fi fost propice unei spargeri indiferent de ce natură.

— Totuși, dumneavoastră aveați amîndoi regulamente foarte bine stabilite! îi reamintise căpitanul.

— Da, regretă tardiv paznicul, dar știți cum e omul. Și-apoi el nu făcea mare abatere, nu-și părăsea postul...

— Primea pe cineva străin în fiecare noapte! medită ca pentru sine căpitanul, și iată că o dată a deschis ușa cui nu trebuia.

Relatarea paznicului de noapte îi confirmă ipoteza. Sosind, acesta bătuse încetișor, conform obișnuinței, dar prietenul lui nu deschisese. Presupuse că s-a dus în curte să dea drumul aspersoarelor pentru flori. Observă că vizeta, un gemuleț mic plasat în ușă, nu era bine închisă. Își introdusese mîna și, cu destulă ușurință, deblocase zăvorul greu, pe care, se vede, asasinii avuseseră grijă să-l pună. Cunoștea bine odaia prietenului său, și la vederea groaznicului spectacol simțise că lumea se învîrte cu el. Se repezise la telefon, dar acesta avea firul smuls. Nu îndrăznise să intre în clădire, își dăduse seama că e ceva grav și fugise la primul telefon public, anunțînd securitatea.

După toate probabilitățile, paznicul sosise la puține minute de la comiterea asasinatului.

Atent și răbdător, căpitanul Petrescu ascultase lamentările paznicului pînă la capăt. Faptul că portarul plătise cu propria-i viață lipsa de vigilență și încălcarea regulamentelor nu le ușura cu nimic dificultățile cercetărilor ce începeau acum. Microfilmele atît de prețioase nu trebuiau să ajungă la destinație.

Zorile îl găsiră pe căpitanul Petrescu în fruntea unei acțiuni de mare anvergură. Raportase cazul șefului său, colonelul M., care, după un vechi obicei, îi ceru să repete de două ori „datele problemei" și primele con-

cluzii rezultate, pentru a şi le întipări în minte, în realitate pentru a i le clarifica lui Petrescu.

Îi aprobă toate măsurile pe care voia să le ia şi-i dădu mînă liberă în continuare.

Sub coordonarea căpitanului, un număr de ofiţeri începură cercetările în rîndul personalului Institutului. Trebuia neapărat să se afle sursa indiscreţiei asupra stadiului cercetărilor ştiinţifice. Era clar că lovitura fusese dată exact la momentul oportun. Alte forţe fuseseră puse în mişcare pentru identificarea celui rămas în mîinile lor.

Rănitul zăcea fără cunoştinţă, şi speranţele într-o revenire erau ca şi inexistente. O mulţime de oameni în alb se învîrteau tăcuţi în jurul lui, interzicînd categoric apropierea oricui.

Totuşi fotograful îi făcuse zeci de poze din toate unghiurile ; i se luară şi amprentele digitale. Pe baza acestora, alte cîteva persoane căutau febril o eventuală identificare.

Chiar şi un nespecialist şi-ar fi dat seama că omuleţul avea clipele numărate. „Mîna întîi" de la operaţie — un chirurg de mare faimă, deşi tînăr — îşi exprimase, de altfel, uimirea în faţa acestei neobişnuite rezistenţe în faţa morţii, cuibărită într-un trup atît de firav. După operaţie, „dăruise" ofiţerilor glonţul extras din piept şi care se dovedi a fi identic cu cel din zid. Expertul recunoscu imediat în cartuşele de calibru mic muniţia unui foarte nou tip de pistolet cu amortizor.

Spre seară, căpitanul Petrescu şi locotenentul Nedelea erau în faţa salonului de rezervă. Medicul de gardă clătinase sceptic din cap. Infirmiere grăbite foiau, preocupate, în toate părţile ; schimbau tocmai butelia de oxigen.

Căpitanul Petrescu strînse dureros din sprîncene. Deocamdată nici o pistă nu oferise vreun indiciu cît de cît valoros ; nici cercetarea străzilor învecinate Institutului nu dăduse nici un rezultat ; mînerul stiletului fusese șters cu grijă de către asasin. Avea senzația că lucra în gol.

Se plimbă mult timp pe coridoarele slab luminate ale spitalului, stînjenit de halatul prea mic pentru înălțimea sa neobișnuită, care îi aluneca mereu pe umeri. Cu ochii săi veșnic încrezători, Radu îl urmărea, rezemat de un pervaz.

Hotărîndu-se brusc, căpitanul dădu cu blîndețe deoparte infirmiera ce stătea în ușa rezervei și — urmat de locotenentul Nedelea — pătrunse în salonul supraîncărcat de aparatură medicală, dominat de mirosul specific spitalului. Contemplă fața omului întins pe patul alb. Cine era ? Ce-l împinsese la o asemenea josnicie ? Își dădea oare seama că fusese sacrificat de însoțitorul lui ? Că aceștia fugiseră cu microfilmul ? Motivele puteau fi multe : fie că cel scăpat nu voise să se încarce cu o povară, avînd în vedere că brunetul fusese rănit la un picior și putea lăsa urme, fie că acesta știa prea multe și ar fi devenit un martor stînjenitor, fie că voise să-l înlăture de la beneficiul prăzii.

Acum zăcea neputincios și mut, cu o față de ceară, pe care firele țepoase ale mustăcioarei negre îi subliniau paloarea buzelor lipsite de sînge.

Degajat o clipă de aparatura complicată, muribundul deschise ochii rătăciți și-i opri asupra căpitanului ce-l contempla neclintit. O lucire stranie îi animă o clipă privirea. Căpitanul se grăbi să se aplece pînă aproape de buzele lui.

— Ma-ma-ia... bi-la... bi... șopti el incredibil de încet și, în aceeași clipă, palma inertă, lăsată moale pe

cearşaful alb, încercă o mişcare. Degetele i se răşchirară, ca şi cînd ar fi cuprins un obiect rotund.

Imediat căzu din nou în nesimţire. Enervat, medicul de gardă îi scoase afară.

Era iarăşi noapte.

Mai multe ceasuri la rînd, cei doi ofiţeri întoarseră pe toate părţile sensul celor două cuvinte, dintre care, cel puţin ultimul, era straniu. Sperau, fără să îndrăznească să şi-o mărturisească, într-o nouă revenire a bolnavului. Dar aceasta nu se mai produse. Spre dimineaţă, omul care rezistate uimitor de mult faţă de precizia cu care-l străpunsese cartuşul partenerului său închise ochii pentru totdeauna.

Peste o oră şi jumătate, cei doi ofiţeri se aflau iar alături de plutonierul Tomiţă, de data aceasta la volanul unei moderne limuzine negre, gonind cu destinaţia spre Mamaia.

DETECTIVII AMATORI

Zum... zum... zum... zum... zum-zum-zum... Un „Ah !“ prelung şi plin de regrete însoţi căderea bilei în şănţuleţ.

— Numai 200 de puncte, sîc, sîc ! izbucni cu voce tare unul din puştii ce jucau la Fliper*.

Celălalt plecă ruşinat capul.

* Fliper : joc electronic, în care o bilă metalică, lansată cu ajutorul unui arc, lovind diverse contacte, înregistrează pe un ecran luminos un număr de puncte în funcţie de îndemînarea jucătorului.

— Să te văd pe tine, preaiscusitule ! răspunse partenerul, deja resemnat.

Se și vedea plătind sticla de Pepsi, prețul înfrîngerii. Plin de elan, celălalt dădu cu putere drumul bilei. Erau cu totul absorbiți de desfășurarea jocului și în nici un caz nu părea că se sinchisesc de liniștea celorlalți.

Barmanița îi privi supărată. De-o săptămînă era exasperată de zgomotul Fliperului, în fiecare zi, în jurul orei patru. Nu-i vorbă, aparatul zumzăia aproape toată ziua, dar atunci nu-l prea auzea, era ocupată cu servitul ; holul hotelului era plin de lume, un du-te-vino continuu acoperea din plin zumzetul aparatului de joc care era denumit în zeflemea „idiotenșpil". Idiot, neidiot, dar antrenant ! Încerca și ea cîteodată. Oricum, în jurul orei patru, hotelul lor era liniștit, deși era apreciat printre cele mai mari și mai scumpe din Mamaia. Ca un făcut, turiștii din seria aceasta erau oameni „serioși" — cum îi plăcea să le spună. După ora două — cînd soarele era prea puternic — se odihneau. Atunci avea și ea o clipă de răgaz, măcar pînă la patru jumătate, cînd coborau toți, umflați de somn, „însetați", dornici de o cafea sau de un coniac. Dar zgomotul agasant al Fliperului o urmărea de cîteva zile mai ales în timpul siestei. Puștii ăștia n-aveau odihnă de loc. Ajunsese să-l cunoască bine, să afle de unde sînt, cu ce medii au terminat clasa a șaptea, unul, a șasea, celălalt, ce limbi învață fiecare, cît au înotat zilnic, care bea mai mult Pepsi, ce mai... toate cele ! Prîslea care pierdea cu regularitate era Ovidiu, celălalt, Mircea. Ovidiu plătea totdeauna sticla de Pepsi pe care barmanița o și scotea de la gheață de cum îi vedea, să nu facă băieții amigdalită, dar tot el — Ovidiu — o bea imediat aproape toată. Mircea se mulțumea cu cîștigul la puncte, considerîndu-se „mare".

Cu o precizie de ceasornic, la patru jumătate coborau mamele lor, două surori, beau cîte o cafea și ieșeau toți patru pe plajă.

Holul era pătrat, ca și clădirea, un adevărat turn. În mijloc se afla casa scărilor și corpurile lifturilor. Pe cele patru laturi — avînd sticlă în loc de zid, ca un acvariu — erau recepția, biroul de schimb și respectiv barul cu Fliperul și cu cîteva măsuțe mici, înconjurate de fotolii comode. Acestea din urmă ocupau două laturi — barul fiind într-unul din unghiuri.

Domnul de la masa de lîngă „idiotenșpil" nu părea prea deranjat de zgomot, nici de vorbăria veselă, neîntreruptă și puțin lăudăroasă a puștilor. Avea un teanc întreg de ilustrate în față, pe care le scria absorbit pe de-a-ntregul de această preocupare. Ceruse o cafea, arătînd cu degetul aparatul de filtru și o plătise imediat, fără o vorbă. „Expertă" în depistarea naționalității clienților — după figură, după haine, după preferințe la consumație, după bacșișul oferit — barmanița se lăsă păgubașă de data aceasta. Clientul era un om între două vîrste, de statură mijlocie, castaniu, cu o față potrivită, îmbrăcat banal — cu cămașă albă de nailon și pantaloni de doc bej.

Între timp, băieții își cîștigaseră un spectator, un bărbat tînăr, înalt și blond, avînd un sacou subțire, de pînză, sub braț. Intrase nebăgat de seamă de nimeni și — după ce cercetase cu un aer destul de indiferent reclamele turistice atrăgător colorate, agățate pe pereți — răsfoi fără grabă un pliant de pe o măsuță, apoi îl puse înapoi cu un gest repezit, ca și cînd conținutul prospectului l-ar fi enervat. În fine, se apropie de cei doi copii.

Fliperul îl interesa în mod deosebit, parcă vedea pentru prima dată așa ceva. Intră în vorbă cu copiii, interesîndu-se de mecanism. Scoase o hîrtie de douăzeci și cinci, voind să joace și el. Evident, bancnota trebuia schimbată, un joc costa doar un leu, era necesară deci o monedă de metal care se introducea în aparat printr-un orificiu anume.

Femeia de la bar, care urmărea scena, tot n-avea altceva de făcut, deschise deja sertarul cu mărunțiș, dar tipul cu ilustratele i-o luă înainte, vorbind, culmea, românește :

— Ei, domnu' ! Îți schimb eu...

Blondul se întoarse surprins, părea că abia acum îl vedea pe celălalt. Nedumerit încă, cercetîndu-l cu privirea, întrebă cu o voce stranie :

— Chiar vreți să facem un schimb ?

— Firește. Dar voi fi obligat să vă dau și trei hîrtii de cîte trei lei.

— E-n ordine ! zîmbi blondul, ca ușurat de-o mare grijă.

Schimbul se făcu pe loc, barmanița le întoarse spatele pentru a-și aranja niște sticle pe raft ; copiii urmăreau cu pasiune traiectoria capricioasei bile care — atingînd cîte un obiectiv — provoca zumzăitul enervant și marca punctele pe un ecran luminos.

Curios, dar blondul renunță să mai joace și acceptă imediat invitația necunoscutului de-a bea o bere, „dar la halbă, bere adevărată, cu guler", drept care ieșiră amîndoi și se îndreptară spre „Meduza", o berărie de alături, arhiplină la orice oră din zi și din noapte, vestită pentru calitatea berei pe care o servea.

Trebuiră să aștepte cîteva minute pînă se eliberă o masă într-un colț al terasei. În zgomotul persistent al

conversațiilor vii de la mese, printre strigătele chelnerilor mereu grăbiți care comandau numărul halbelor și al micilor la tejghea, abia se auzeau unul pe altul. Mirosul de mici bine prăjiți îi învălui. O muzică săltăreață se revărsa, fără întrerupere, din difuzoare. Era exact ceea ce dorea „străinul".

— Sînt foarte fericit că v-am găsit, începu blondul, sorbind din halba adusă imediat de-un chelner.

— Dumneata nu ești Paul ?! îl întrebă suspicios „străinul".

Un ascultător atent ar fi sesizat fără îndoială accentul curios cu care vorbea românește.

— Nu, domnul meu ! Eu sînt Antoniu. Antoniu Tomase. Mă simt obligat să vă pun la curent despre ceea ce s-a întîmplat cu Paul, domnule...

— Smith, spune-mi Smith !

Domnul Smith ridică pleoapele grele și-l fixă cu privirea pe tînărul blond din fața sa.

— Ai venit numai să-mi spui că s-a întîmplat ceva ? întrebă el, îngrijorat.

Dar glasul îi era atît de rece, încît Tomase simți un fior în șira spinării.

— Nu ! Am adus chestia...

Și puse pe masă o cutie de chibrituri, scoțîndu-și o țigară. Smith refuză să se servească, dar se grăbi să-i dea foc cu o brichetă cu gaz, îndepărtînd „indiferent" cutia ce se dovedise nefolositoare.

Într-adevăr, nu Antoniu Tomase fusese inițial desemnat pentru această întîlnire, ci pinpiriul Paul, așa că neîncrederea abia mascată a străinului nu era de loc nefirească.

În cîteva cuvinte, vorbind trunchiat și găsindu-și cu greu făgașul expresiei, Tomase îl puse la curent cu soarta partenerului său de acțiune.

Smith îl asculta fără să-i acorde, în aparență, mare importanță. Ochise o blondă zvăpăiată într-un grup numeros și din cînd în cînd îi zîmbea, dezvelind o dantură atît de perfectă, încît era — cu siguranță — falsă.

— N-am făcut bine, domnule Smith ? ! așteptă Tomase, îngrijorat, o încuviințare.

— Ai procedat excelent, dragă ! zise în sfîrșit Smith, uitîndu-se iar fix la Tomase, care se simți stingherit sub privirea ciudată. Altfel ai fi lăsat urme. Dar ești sigur că n-ai coadă ? întrebă domnul Smith, oarecum îngîndurat.

— Absolut sigur ! întări celălalt. M-am controlat tot timpul. Ar fi fost și imposibil, Paul a dat ortul popii și nici n-avea nici o hîrtie... nimic asupra lui. M-am îngrijit de aceasta înainte, am fost prevăzător...

— Mda ! Cam sîngeros, totuși, concluzionă Smith.

În sinea lui se simțea destul de îngrijorat. Nu că l-ar fi deranjat morții pe care-i „presărase" Tomase în urma lui, ci pentru că afacerea nu fusese „curat lucrată" și prea lăsa multe urme.

— Nu se putea altfel, totul era în funcție de timp ! se justifică blondul. Privirea lui albastră era atît de curată, încît cu greu ai fi putut crede că în urmă cu paisprezece ore curmase două vieți. De altfel, merita, nu ? încheie el, schițînd un gest spre locul unde stătuse, pe masă, cutia de chibrituri. Dar aceasta era de mult în buzunarul domnului Smith, care o luase neobservat de nimeni.

— Da, acceptă străinul, ați făcut o treabă bună ! Cred că „Achile" va fi mulțumit. N-ai nici o grijă, vei avea ce ți se cuvine... mai mult chiar decît crezi... și dumneata și Raul.

— Raul e „domn". Sînt sătul de aerele lui... E ușor să încasezi banii pe degeaba ! N-a făcut nimic decît că a ameţit bine o dactilografă care — fără să-şi dea măcar seama — i-a spus cînd a ouat găina. Nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase. Eu am dus tot greul şi de data aceasta. „Achile" ar putea să se ţină de cuvînt, aş vrea să plec. Nu ştiu dacă sînteţi la curent, dar aceasta era o promisiune mai veche...

— Ce-ţi veni ? ripostă calm Smith. Din moment ce Paul a... şi ridică un deget spre cer. Sau nu eşti sigur?

— Ba sînt sigur. Dar merit, este o dorinţă veche şi...

— Ştiu, ştiu, meriţi într-adevăr ! încuviinţă celălalt. Am vrut numai să te necăjesc. N-ar fi trebuit să pui la îndoială cuvîntul lui „Achile". Te înşeli dacă-ţi închipui că te-a uitat. Dimpotrivă, s-a gîndit mult la tine. Chiar dacă venea Paul în locul tău, tot ai fi primit veşti de la „şef". Are pentru tine o combinaţie avantajoasă în altă parte. Ţi-a trimis un paşaport. E la loc sigur... peste un ceas vei fi cetăţean elveţian. Ce mai vrei? Sper că eşti mulţumit !

Blondul nu-şi ascunse bucuria ; abia mai stătea pe scaun. Toată făptura, pînă atunci obosită, i se învioră. Bău cu sete restul de bere şi-şi mai aprinse o ţigară, servindu-l din nou pe Smith. Acesta zîmbea blajin, văzînd surescitarea copilărească a lui Tomase. Refuză ţigara oferită de tînăr, dar îl rugă să-i cumpere un pachet de Papastratos negre de la debitul berăriei.

— Fumez rar, dar măcar să simt ceva tare ! încercă Smith să-şi justifice capriciul.

Tomase se îndreptă spre chioşcul cu ţigări, bucuros că poate face ceva pentru „şef". Smith îl urmări cu privirea

și opri din mers un chelner ce fugea cu o tavă plină de halbe. Îi reținu două, plătindu-i toată consumația, cu un substanțial adaos, apoi scoase din buzunarul de la piept un plic presat de celofan, cu pastile albe, ca și cînd l-ar fi durut capul și-ar fi vrut să ia un calmant. Dar îl „scăpă" în halba din fața lui, preocupat să salute politicos, ridicîndu-se ușor, pe blonda care pleca împreună cu grupul numeros. Ea îi flutură o mînă bronzată, în chip de adio și — preocupat s-o urmărească cu privirea — domnul Smith duse la gură cealaltă halbă de bere, lăsînd tînărului pe cea cu pastila. Nimeni n-ar fi putut sesiza momentul în care Smith schimbase cele două halbe.

Tomase sosi cu pachetul de țigări ; domnul Smith fumă tacticos una, în timp ce-i punea întrebări referitoare la acțiunea de azi-noapte. Un neavizat n-ar fi înțeles nimic din conversația lor, dar din răspunsurile trunchiate ale lui Tomase, domnul Smith pricepu că Raul, „numărul unu" în grupul lor de trei — „domnul" cum îi spunea blondul — le indicase datele între care puteau acționa... că ei nu putuseră face nimic pînă în noaptea aceasta... că totul mersese bine, minusculul aparat de fotografiat „Minox" funcționase excelent... Nu trebuiră să spargă fișetul, Paul — „specializat în materie" — îi găsise încuietoarea chiar prea banală pentru iscusința lui. S-au gîndit chiar să dea foc la documente, dar „fricosul ăla" a refuzat, era destul de „întors pe dos" din cauza portarului și a ofițerului de serviciu. Ce să-i faci? Nu avuseseră încotro. A doua zi, documentele n-ar mai fi fost toate strînse la un loc. De altfel, frica lui Paul a fost un noroc, altfel îi prindeau. Acesta era un punct neclar în mintea lui Tomase : cum de fuseseră atît de urgent descoperiți ?

— Eh, ce să-i faci ? Riscurile meseriei ! încheie blondul, fără a părea prea afectat de uciderea „specialistului" Paul.

Nici Smith nu părea că se sinchisește de un amănunt atît de neînsemnat. Îndemnă pe tînăr să-și bea berea mai repede. Voia să mai treacă pe la poștă, ilustratele erau încă în buzunarul de la piept, apoi se vor duce la hotel. „Mai avem de vorbit, nu-i așa?"

Tomase nu se gîndi să întrebe în care hotel locuiește, credea că e vorba de hotelul „Scoica", unde avuseseră întîlnirea. Părăsiră berăria nu înainte ca domnul Smith să cerceteze cu privirea tot localul, pentru a se asigura dacă sînt sau nu urmăriți.

Apoi domnul Smith îl conduse pe Tomase nu direct spre poștă, ci făcînd un mic ocol, pe aleile părculețului, direct pe faleză. Cu un zîmbet ironic, răutăcios chiar, urmărea neliniștea tînărului la ivirea mării ; pentru a inspira briza sărată și umedă, nările fremătau, ochii alergau nestăpîniți peste zecile de trupuri ce se răsfățau sub soarele blînd al după-amiezii.

— N-ai făcut încă baie ?! întrebă Smith cu o falsă mirare.

— Nu ! răspunse cu regret tînărul, privind valurile ce se fugăreau albe, pînă pe nisip. Știți, adăugă el, abia am sosit, m-am dus la locul comunicat de Raul, să aflu coordonatele întîlnirii și pe urmă... v-am întîlnit. Abia am avut timp să mănînc ceva. Dar mi-am cumpărat un slip de la o tonetă !

Smith izbucni în rîs :

— Văd eu bine că vrei să faci o baie. Du-te, s-ar putea să fie ultima baie la Mamaia ! Ar fi păcat să renunți la ea.

Tînărul îi mulțumi, bucuros.

Domnul Smith se uită ca din întîmplare la ceas, apoi îl mai reţinu pe Tomase pentru a-i comunica ultima surpriză ; avea oprite pentru astă-seară două locuri pe „Belona", unul din pacheboturile de lux ce făceau cursa la Istambul pentru excursionişti. N-aveau decît să ia paşaportul lui Antoniu Tomase, apoi să ajungă la timp la Constanţa, în port.

— Vasul ridică ancora la ora opt seara. Timp avem berechet, încheie el, pe acelaşi ton binevoitor.

Beat de bucurie, tînărul nu sesiză neconcordanţa spuselor străinului. Crezuse că venise cu maşina.

Îl mai reţinu pentru a-i verifica accentul nemţesc — tînărul se lăudase că luase intens ore — vru să ştie apoi ce făcuse cu „pocnitoarea". Tomase rîdea povestindu-i fuga, cum — zăpăcit — sărise de la etaj şi o luase la goană pe o stradelă, avînd mereu pistoletul în mînă. Îl aruncase în prima gaură de canal, ca şi instrumentele „specialistului". Da, acestea fuseseră la el, fiindcă Paul era numai în cămaşă şi nu voise să ducă trusa în mînă. Ar fi bătut la ochi. Oricum, şi el, Tomase, se temuse să păstreze aceste lucruri compromiţătoare asupra lui. Acum că plecarea era atît de aproape, îi putea mărturisi lui Smith că pentru nimic în lume n-ar vrea să se mai întoarcă în „oraşul celor două asasinate". E adevărat, nu lăsase nici un indiciu, dar „parcă poţi să ştii"? Şi-apoi autorităţile, la mai puţin de treizeci de minute, au venit peste ei... Nu, nu vrea să se mai întoarcă.

— Fii liniştit, n-ai să te mai întorci ! îl asigură Smith, care strîmbase tot timpul din nas, auzindu-l vorbind nemţeşte.

Conveniră să se întîlnească peste o jumătate de oră la poştă. Aceasta era foarte aproape. Tomase fugi la un duş, unde putea să se schimbe. Era atît de nerăbdător, încît îşi scoase cămaşa pe drum. Domnul Smith se în-

dreptă nu spre poștă, ci spre un chioșc, de unde cumpără un ziar și se așează comod pe o treaptă mai ferită a unei tonete, direct pe plajă. Citi un timp, apoi, neobservat de nimeni, mototoli ilustratele — pe care, oricum, nu scrisese nici o adresă — făcu din ele un ghemotoc învelit în ziar și-l aruncă în primul coș de gunoi de pe plajă, bău apoi o Pepsi pe care o ceruse într-o impecabilă franceză și — observînd ceva neobișnuit la țărm — își îndreptă și el atenția într-acolo. Era clar că cineva se înneca. Valuri de trupuri bronzate se repezeau spre punctul de unde începuse freamătul. Domnul Smith nu putea urmări sau auzi nimic de la distanța la care se găsea. Deși părea curios să afle detalii despre evenimentul care spărsese armonia acelei după-amieze de plajă, nu se deplasă nici măcar cu un pas de la locul unde era. Ecourile plajei, vorba trecută din om în om îi aduseră vestea că un tînăr se înecase, căzuse „ca adormit" la zece metri distanță de mal, unde apa e încă pînă la genunchi. „Era beat, cui". Un grup de copii, îndepărtați cu forța, trecu pe lîngă Smith, comentînd aprins accidentul.

Rezultă apoi că niște inimoși încercaseră imposibilul pentru a salva înecatul. Îl rotiră, ținîndu-l de picioare, scoaseră din el „zeci de litrii de bere" și după respirația artificială perseverentă, tînărul fusese readus la viață, dar îi era încă rău.

Domnul Smith nu mai auzi și nu mai văzu nimic ; ambulanța plajei sosi rapid și plecă cu bolnavul, iar lumea, liniștită, își reluă preocupările.

Cînd ecourile accidentului se stinseră toate, domnul Smith își părăsi și el punctul de observație, luînd agale drumul spre hoteluri. Un grup de tineri ce fugăreau nebunește o minge imensă își încrucișă drumul cu pașii lenți ai domnului Smith deși printre ei era și blonda din berărie, el nu-i mai acordă nici o atenție. Nu era mo-

mentul pentru fleacuri, atîta vreme cît acțiunea nu-i reușise întocmai, iar riscurile crescuseră.

La spital, lui Antoniu, bănuindu-se că e vorba de o intoxicație violentă, i se făcuse de urgență o spălătură gastrică, prima fiind, de fapt, cea de pe plajă, cînd, învîrtindu-l, salvatorii lui îl goliseră de tot ce-avea pe dinăuntru. Stors, scuturat de frisoane puternic, îngrețoșat pînă-n vîrful unghiilor, Antoniu Tomase își dădu seama că jucase rolul unui al doilea Paul, devenise o „urmă" care trebuia îndepărtată. Dacă ar fi putut, ar fi rîs de naivitatea cu care crezuse basmul cu pașaportul, cu Istambulul și restul. Dar acum, scăpat, va avea grijă să mai dea o dată ochii cu domnul Smith. Nu, rolul de „lest" pe care i-l hotărîse domnul Smith nu-i convenea de loc! Prefera invers.

La rîndul lui, domnul Smith era încă treaz în confortabila-i cameră de hotel. Dăduse cu bîta-n baltă. Făcuse o eroare de calcul de timp, neglijase faptul că tînărul era nedormit, obosit, cu rezistența redusă și că efectul va fi mai rapid. Acum, firește, nu putea lăsa lucrurile așa, neterminate. Și el dorea să mai dea ochii cu Antoniu Tomase, spera, pentru ultima oară. Două greșeli la rînd erau excluse.

BILA MISTERIOASĂ

Ținîndu-și trupul puternic în nemișcare, Radu, care făcea pluta de mai bine de jumătate de ceas, se bucura din plin de mîngîierile răcoroase ale apei. Iubise marea înainte de-a o fi văzut și venise aici, cu mulți ani în urmă, neliniștit la gîndul că l-ar putea dezamăgi imaginea pe care și-o făcuse din lecturi sau din povestirile

altora. Nu fusese așa, și de atunci o regăsea de fiecare dată plină de farmec și romantism. Imensitatea verde-albastră îl atrăsese și azi. La intrarea în Mamaia se simțise cuprins de o bucurie frenetică pe care nu îndrăznise s-o mărturisească severului căpitan Petrescu. Deasupră-i avea un cer imens, translucid în lumina aurie, întretăiat doar de șirul colorat al clădirilor stațiunii. Din cînd în cînd, răzbăteau pînă la el ecourile melodiilor și glumelor pe care „Radio-Vacanța" le revărsa cu dărnicie, în toate limbile, prin zeci de megafoane puternice, răspîndite prin toată Mamaia.

Săltînd abia imperceptibil pe valurile line, tînărul nu sesiza totuși nimic din atmosfera de veselie, de agitație frenetică pe care o degaja clipă de clipă o stațiune atît de mare ca Mamaia. El păstra întipărit în retină chipul enigmatic al mortului pe care-l părăsiseră cu cîteva ore în urmă. I se perindau în dezordine scene din misiunea de acum două nopți, se vedea pe el trecînd în goană prin curtea Institutului de cercetări în electronică, își făcea reproșuri pentru că scăpase spionul sau spionii ce avuseseră de fapt rolul principal în furtul documentelor microfilmate.

Avusese cîteva discuții cu căpitanul Traian Petrescu, el, Radu, înclinînd să creadă că au fost mai mulți spioni, căpitanul susținînd ferm că fuseseră doar doi, dintre care „vioara întîia" le scăpase. Căpitanul susținea că rareori se asociază mai mult de doi pentru o treabă ca aceasta. Presupunea că dacă numeric ar fi fost mai mulți, ar fi încercat fie să acopere retragerea micului negricios, fie să-l ia cu ei. Îi venea greu să creadă că sacrificarea rănitului ar fi fost făcută în „colectiv" (spionii cunosc legea care spune că un secret împărtășit de două persoane nu mai e secret, ci vorbă spusă-n

vînt), în sfîrșit, căpitanul Traian Petrescu credea ferm că ei gonesc acum pe urma unui singur lup.

Locotenentul auzea în memorie vocea calmă și liniștitoare a superiorului său făcînd ipoteze, pornind de la ciudata asociere a celor două cuvinte pronunțate șoptit de muribund.

— „Sînt multe bile la Mamaia ! spuse îngîndurat căpitanul. Va trebui să cercetăm, să alegem, să deducem."

— Ce ? întrebase Radu neîncrezător.

— „Uite, Radule, îi spusese Traian Petrescu, să presupunem că Mamaia reprezintă un loc de întîlnire. Prada, să zicem, ar trebui predată unei persoane „calificate" pentru a o scoate din țară, respectiv unui om cu posibilități, unui turist, de exemplu..."

— „Oricine poate pleca în străinătate, ascunzînd «prada»... chiar și în pasta de ras !" ripostase Radu, tot neîncrezător.

— „Adevărat, acceptase calm căpitanul, ai dreptate. Dar acceptînd că turistul ar fi un cetățean român, Mamaia nu mai are nici un rost. Întîlnirea și predarea pot avea loc în oricare alt punct al țării, eventual chiar în București : necesitatea unei deplasări riscante cade. Ori Mamaia, oftase căpitanul, nu e decît un imens furnicar de cîteva zeci de mii de persoane. Nimeni nu se cunoaște, nimeni nu acordă nici o atenție unei strîngeri grăbite de mînă între «doi cunoscuți» sau unui obișnuit schimb de țigări între un străin și un român..."

— „Și-atunci ?" se decepționase vizibil locotenentul.

— „Și-atunci, reluase căpitanul, împingem raționamentul pe care am pornit și mai departe. Din ce e constituit obiectul furtului ? Din «suma summorum», o sinteză finală a unor cercetări de lungă durată. Dar, lucru notabil, documentele nu cuprindeau numai rezultatele finale, ci, succint, și soluțiile prin care s-au obținut.

Ori asemenea documente nu sînt gata de la o zi la alta și, mai ales, odată terminate, nu stau mult timp încuiate într-un banal fișet de Institut. Urmează un drum ascendent în aplicație, eventual sînt înregistrate la Comisia Internațională de Patente și Brevete... Ce rezultă de aici, prietene Radu ?"

— „Ce rezultă ? ! repetase automat locotenentul, apoi încercase să deducă. Rezultă că lovitura trebuia dată într-un interval scurt de timp, cîteva zile, interval scurt, dar foarte strict delimitat de data terminării sintezei și a etapei următoare."

— „Așa e ! consimțise superiorul său. Mai pe scurt, furtul trebuia comis într-un număr limitat de zile. De la academicianul Ion Dorna am aflat că documentele ar fi urmat să părăsească zilele următoare nesigurul loc de depozitare, după cum s-a și dovedit... Mi se pare destul de clar faptul că spionii au acționat în modul acesta atît de sîngeros, pentru că ajunseseră la limita de timp, altfel spus, le ajunsese cuțitul la os. Firește că mobilul care i-a împins la astfel de fapte a fost foarte puternic, fie banii, fie șantajul..."

— „Dragă Radule, reluase căpitanul îngîndurat, după cum vezi, calificativului de vînzători de țară, cei doi l-au adăugat și pe acela de criminali sinistri... Urmărim un lup, mai bine-zis un lup turbat și nu avem voie să dăm greș. Găsirea microfilmelor este, firește, imperioasă, dar obiectivul nostru principal trebuie să fie suprimarea grabnică a acestor indivizi periculoși. Revenind la ideea de dinainte, vei înțelege de ce am orientat cercetările grupei a II-a îndeosebi spre perioada de timp de la finalizarea lucrării și pînă în noaptea furtului. E cu neputință să nu ni se ivească nici un indiciu în direcția aceasta... dar e o chestiune legată de timp. Ori «prada» nu așteaptă ; mă tem că la ora actuală a și schimbat

stăpînul. Firește, păstrînd sensul supoziției de la care am pornit în descifrarea cuvîntului «Mamaia», nu ne rămîne decît să tragem concluzia că acest nou posesor ar fi o persoană străină de țara noastră. Avînd în vedere că avea de așteptat un număr oarecare de zile, data loviturii neputîndu-se fixa anterior, ce face persoana noastră ? Alege locul optim de «așteptare», adică Mamaia. Ce altceva mai bun ar fi găsit ? Mii de străini, de toate naționalitățile, vizitează și staționează aici, nimeni n-are timp de alții, nimic nu e ciudat într-o stațiune estivală, nu există tabieturi, nu există local fix... Comod, bronzîndu-se, următoarea verigă a acestui lanț, de transmisie așteaptă să-i fie predat obiectul pe care-l va transfera la locul de destinație aruncat neglijent într-o cutie de bomboane de ciocolată, sau, vorba ta, Radule, în tubul de pastă de ras."

Locotenentul Radu Nedelea găsise plauzibilă ipoteza superiorului său și, plin de entuziasm, începu să o dezvolte în diverse variante.

Căpitanul îl ascultase cu răbdare, dar nu-l încurajase ; aminti tînărului său subordonat că toată logica de dezvoltare a ipotezei atîrnă de un fir de păr. În țară existau cîteva zeci de unități de cel mai divers tip — de la magazinul de coloniale și delicatese, de la cofetării, pînă la un sezonier salon de modă — care aveau înscrise pe firma lor cuvîntul de mare răsunet comercial : „Mamaia".

Și-atunci ? ! Cercetări discrete trebuiau întreprinse în toate aceste puncte. Era iarăși o problemă de durată, răbdare și rutină și — de ce să ocolim acest aspect ? — cu șanse minime de succes.

Barul de zi „Mamaia" din Cluj, de exemplu, poate constitui iar un loc ideal de întîlnire. N-ai loc la masă, te așezi la masa unui domn morocănos și singur care ci-

teşte ziarul şi — fără ca cineva să bage de seamă — pleci luînd din greşeală pachetul lui de ţigări, lăsîndu-l pe-al tău.

— „De ce credeţi că următoarea verigă trebuie să fie un bărbat?" întrebase Radu, meditînd.

— „Nu cred, dar mi-ar place să cred, răspunsese căpitanul. Dacă e vorba de o femeie, supoziţie perfect plauzibilă, lucrurile se complică şi mai mult sau, în orice caz, problema îmbracă alte aspecte. Adevărul este că lupta în umbră cu o femeie-spion e, de obicei, mai complicată decît cu un bărbat. Reacţiile ei sînt cu totul neaşteptate, fie puerile, fie de un rafinament superior unei minţi masculine... Nu, nu, prefer să ne batem cu un bărbat, forţele vor fi mai echilibrate", glumise în încheiere căpitanul.

Radu Nedelea se simţise ameţit de atîtea ipoteze şi propuse lui Traian Petrescu să rămînă la prima, cel puţin momentan.

Era extrem de necăjit din cauza volumului uriaş de forţe detaşat în vederea depistării unui indiciu cît de mic. Tuna şi fulgera, fireşte numai în prezenţa căpitanului, împotriva neglijenţei portarului.

— „E incredibil, strigase el, ca un portar al unui Institut atît de important să deschidă uşa, aşa, oricui, după miezul nopţii! Doar ştia că nu păzeşte... dovleci."

— „Nu e momentul să-ţi pierzi capul, îi răspunsese ironic superiorul său. Doar am stabilit clar că victima n-a deschis uşa «oricui», ci prietenului său, paznicul de noapte, pe care-l aştepta la obişnuita partidă de table. Numai că în locul paznicului partener... Încălcarea regulamentului, care pentru el era foarte strict, i-a oferit prilejul de a comite o greşeală care l-a costat viaţa. Fii sigur că n-ar fi deschis uşa nimănui fără să se asigure în prealabil de identitatea vizitatorului..."

— „Şi totuşi a făcut-o !"

— „Da, a făcut o confuzie, desigur... Nu e nici o greutate să ne imaginăm ce au făcut asasinii apoi. Cu un zgomot oarecare au reuşit să-l scoată pe ofiţerul de serviciu din camera de gardă. Nişte indivizi atît de bine informaţi nu puteau să nu ştie că, surprins de un atac, ofiţerul de serviciu ar fi avut încă posibilitatea de a da alarma prin sonerii. Trebuia atras altundeva, eventual pe scări, aşa cum s-a şi întîmplat. Adevărul e că din punctul lui de vedere, ofiţerul de serviciu a procedat corect : nici nu putea să presupună un atac, deoarece, în cazul acesta, alarma ar fi trebuit să plece de la poartă. Ori portarul... era mare amator de table. Iată, deci, că lipsa celui mai elementar simţ de vigilenţă se plăteşte atît de scump, iar pe noi ne obligă la mobilizarea unor numeroase forţe, la pierdere de timp..."

— „Da, aprobase Radu. Dar care va fi rezultatul ?" se descurajase el din nou.

— Să nu zicem hop ! pînă nu sărim şanţul, dar nici să nu pornim cu ideea că n-avem sorţi de izbîndă !" îl povăţuise căpitanul.

Avuseseră lungi discuţii şi în Bucureşti şi în maşină, în drum spre litoral, despre semnificaţia celui de-al doilea cuvînt divulgat de trădătorul muribund.

Ce poate reprezenta în situaţia dată o bilă ? Căpitanul evocase mintal de sute de ori aceste două cuvinte, încît, pînă la urmă, ajunsese să se îndoiască de faptul că le-ar fi auzit aievea. Dar nu putea să facă abstracţie de gestul schiţat de rănit. Reţinuse exact — şi el şi locotenentul — mişcarea răşchirată a degetelor rănitului : deschisese palma ca pentru a cuprinde un obiect rotund. De ce nu o bilă, de pildă ?

Convenind în final că e vorba realmente de-un obiect rotund, cei doi ofiţeri nu se opriseră la nici o concluzie

referitoare la destinația acestui obiect. Să fie vorba de-o „parolă imobilă" de recunoaștere? Să semnifice locul de întîlnire? Să fie această presupusă bilă ascunzătoarea microfilmului și, în consecință, predătorul și primitorul nici să nu dea ochi unul cu altul? Greu de ales. Radu „ametise" gîndindu-se că vor fi obligați să „ghicească" oamenii și locul de întîlnire în... Mamaia!

Căpitanul avea ideile lui. Conform metodei sale de lucru, îl sfătuise pe tînărul său ajutor să nu se mai gîndească la scopul misiunii lor în agitata stațiune estivală, să lase datele de care dispun „să gesteze", să aibă încredere în propria-i capacitate de judecată, de sintetizare și selectare.

Astfel că în ultimele două ceasuri de drum, căpitanul dormise ca un copil, după ce-l sfătuise și pe Radu să facă la fel. Înciudat, acesta arunca din cînd în cînd cîte o privire „nepăsătorului" căpitan care — alături de el — abia respira. Pentru a-i proteja odihna, plutonierul Tomiță conducea cu mare atenție, deși tot în viteză. El, Radu, nu se putea detașa de loc de situație, așa că după două nopți dormite pe sponci, punctate de evenimente atît de neașteptate, obosit și de drum, coborî la Mamaia frînt, stors de orice vlagă.

De aceea îi era recunoscător căpitanului pentru baia pe care o „ordonase" la sosire.

— „Cine știe cît mai avem de umblat, reflectase acesta, sîntem obosiți... (Dar chipul lui era proaspăt, ca după o noapte dormită în întregime.) Trebuie să ne înviorăm, să avem capul limpede."

Așa se face că Radu se afla la cîțiva zeci de metri de mal, scăldat de apa răcoroasă, dar avînd mereu în minte debutul și scopul misiunii lor la Mamaia.

Înviorat, simțindu-se mult mai bine, ajunse la mal. Soarele puternic de amiază îl zvîntă în cîteva clipe. Plaja fremăta ca un organism viu, unduindu-se în mișcarea miilor de trupuri bronzate.

O clipă tînărul se simți integrat de uriașul mecanism de „farniente" al stațiunii. Avu impresia că e din nou student, că se află între colegi pe plajă, la Costinești. Vacanță, nici o grijă... Și aici, în jurul lui, toți erau în vacanță. Toți în afară de cel urmărit. Radu Nedelea se simți din nou în misiune. Stătuse prea mult în apă, nici urmă de căpitan sau de sergent. Trase o fugă pînă la drumul ce despărțea plaja de clădirile stațiunii.

Fumînd rezemat de mașină, căpitanul proaspăt ras, cu o cămașă apretată ca hîrtia, îl aștepta. Îl trimise pe Radu la cel mai apropiat hotel, unde Tomiță se îngrijise să rețină camere, să-și pună și el ținuta la punct. Nu peste multă vreme, pieptănat, îmbrăcat într-o cămașă orbitor de albă, locotenentul reveni și se declară „gata de luptă".

— „Nu încă", ripostase prevăzătorul căpitan, așa că se duseră să-l găsească pe Tomiță, care-i aștepta cu grătare de morun gata pregătite pe terasa umbroasă a unui restaurant din apropiere.

Radu nu găsea sucul de roșii „prea grozav", singura băutură admisă la masă de căpitan, dar acesta era de părere că „ajută la inteligență" și expresia lui era de așa natură, încît tînărul nu putu ghici dacă — își bate sau nu joc de el. Radu, atît de sigur pe el în toate ocaziile, se simțea adesea stînjenit alături de căpitanul Traian Petrescu, întrebîndu-se îngrijorat dacă se poartă „comme il faut". Căpitanul avea o solidă reputație de bun lucrător și locotenentul ținea mult să-i placă.

Se scuză pentru că stătuse atîta în apă, dar căpitanul, cu aceeași expresie ambiguă, mărturisi că lui, originar

din Deltă, apa sărată „nu-i spune nimic", așa că preferă să nu intre în ea. Tomiță spera să se termine repede „trebușoara", după care, avînd încredere în „bunătatea" șefului, „ne vom bălăci o zi întreagă".

La cafea, cei doi ofițeri rămaseră singuri. Șeful părea îngîndurat.

— Uite, Radule, începu el, cît timp l-ai salutat tu pe Neptun, eu m-am pus la curent cu tipurile de bile care există, cel puțin oficial, în această elegantă stațiune.

— Anume ?

Radu Nedelea nu-și ascundea curiozitatea.

Căpitanul îi descrise plin de ironie „idiotenșpilul" la care și apucase să piardă cinci lei. Nici el, nici Radu nu le cunoșteau, jucăriile fuseseră introduse doar din sezonul trecut numai pe litoral și nici unul din ei nu fusese de curînd în concediu la mare.

— Din păcate, concluzionase căpitanul, fiecare aparat — și sînt cîteva sute numai în Mamaia — posedă șase bile extrem de mici, din oțel plin. În plus, cutia jucăriei e închisă ermetic și numai specialistul are voie s-o deschidă la ivirea unei defecțiuni. Cred că nu greșim dacă abandonăm pista.

Bile „oficiale" mai erau multe la jocurile de minigolf, distracție de care beneficiau cîteva hoteluri de mare lux și vreo două cluburi internaționale, unde accesul era permis numai membrilor lor. Căpitanul opina pentru părăsirea și a acestei piste. După cît își putuse da seama, bile mici din lemn erau în număr extrem de mare. După jocurile în nocturnă, erau culese toate în coșuri, iar a doua zi se împărțeau fără nici un discernămînt — în afară de cel al culorii poate — celor cîtorva instalații de joc din incinta fiecărui hotel.

Căpitanul se arăta destul de îngrijorat de alt joc, practicat numai de străini pe plajă.

Jocul era, după părerea căpitanului, „realmente cretin". Din scurta-i observație dedusese următoarele: se juca începînd de la doi jucători. Materialul de joc era asemănător unui golf de copii, consta din cîteva mingi foarte mici, viu colorate. Acestea nu erau aruncate cu ajutorul crosei, ci direct din mînă, pînă la un punct fix, determinat de locul unde ajunsese bila inițială.

Căpitanul se întreba dacă nu cumva „lupul" pe care-l căutau cutreiera plaja pentru a găsi astfel de jucători ce utilizau bile a căror culoare sau combinație de culori ar constitui un semnal de recunoaștere.

Radu rămase și el pe gînduri. Își dădea seama că ceea ce făceau ei acum semăna cu povestea căutătorului acului în carul cu fîn. Căpitanul spusese că acestea erau bile „oficiale", adică la vedere, dar cîte obiecte de formă rotundă or fi, care ar putea servi drept ascunzătoare minusculei comori?

Traian Petrescu îl privea zîmbind. În expresiile schimbătoare de pe fața tînărului său subaltern se recunoștea pe el cel de acum cîțiva ani.

— Și-atunci? întrebă Radu, vizibil derutat. Ce facem? Ne reîntoarcem? Plecăm?!

— Plecăm, hotărîse căpitanul, dar nu acasă, ci la Bowling. Pe buna limbă românească asta înseamnă popicărie. Și cu ce altceva se lovesc popicele dacă nu cu bile?! încheiase el vesel.

Bowlingul, dat în folosință doar în cursul acelui an, era o elegantă clădire, cu o arhitectură interioară de cel mai bun gust, îmbinînd spiritul sportiv cu cerințele cele mai moderne de confort și estetică vizuală.

Pe tot frontonul clădirii fluturau moale, în briza slabă, zeci de flamuri vesel colorate, simbolizînd asociații sportive reale sau fictive.

Popicăria constituia partea principală a complexului sportiv, dar în afara ei și a sălii principale, cîteva camere erau destinate altor jocuri de agrement. Nelipsitele Flipere ocupau o cameră întreagă și — fiind veșnic toate în funcțiune — aminteau de atmosfera unei stupine în care toate albinele își văd de treabă. Încăperea era veșnic plină de lume, fiecare jucător avea în jur cîțiva „chibiți" care comentau, dădeau sfaturi, se bucurau de un punctaj bun, sau găseau justificare greșelilor. O sală mai calmă era aceea unde se auzeau numai loviturile tacurilor și clinchetul bilelor de biliard („Alte bile", suspinase abia acum Radu). Țipete vesele se auzeau dintr-o săliță unde era instalat un panou de concurs pentru mașinuțe acționate automat, printr-un volan conectat la un dispozitiv electronic. Febra competitivă cuprinsese nu numai copiii, ci și persoane mature care-și permiteau toate „prostiile". Ca în vacanță...

Ofițerii, împreună cu Tomiță, se opriră pe vasta platformă de la intrare, care domina tot ansamblul, fiind ușor înălțată față de nivelul popicăriei. Cîteva trepte frumos finisate coborau spre două-trei șiruri de scaune moderne, așezate acolo pentru spectatorii ocazionali ai jocului de popice. Șase măsuțe de comandă deserveau cele douăsprezece piese ale jocului propriu-zis. Zvîcnirea frumoasă a bilelor negre pe culoarele lustruite, de culoare deschisă, încînta privirile vizitatorilor și capta în întregime atenția jucătorilor.

Toate pistele erau ocupate, dar nu era înghesuială.

— E și normal, deduse căpitanul, spre orele de seară, cînd activitatea pe plajă, pe lac, pe mare a încetat deja, aici este mare înghesuială.

Aproape toți jucătorii erau tineri ; era plăcut să vezi încordarea lor firească pentru lansarea bilelor negre. Ca niște soldați, popicele aliniate așteptau lovitura care să le răstoarne. Mecanisme automate le ridicau pentru o altă lovitură. Nu erau jucători de elită acum, cel mai des popicele rămîneau neatinse, dar nimeni nu se supăra ; era veselie mare, jucătorii comentau între ei greșelile, luîndu-se prietenește peste picior, dîndu-și unul altuia sfaturi șugubețe.

Printr-o încuviințare din ochi, Radu închirie o pistă care tocmai rămăsese liberă, își alese o pereche de pantofi speciali de pistă și parcă absorbit cu totul de joc („Nu degeaba era unchiul Vasile cel mai mare popicar din sat", își aminti el cu plăcere) începu tacticos să arunce bilă după bilă.

Nu avu nici un rateu, din prima lovitură permisă de regulament — erau două de fiecare manșă — culca toate popicele. În cinci minute ajunse senzația sălii ; nimeni nu mai lansa nici o bilă, urmărindu-l pe el, făcînd comentarii entuziaste care ajunseră repede la un ton respectuos. Neintimidat nici măcar de un grup de fetișcane care se apropiase de pista lui, Radu trecea din succes în succes, controlînd cînd și cînd impresia pe care i-o făcea căpitanului. Dar acesta nu-i acorda nici o atenție, studia complicatul regulament de acordare a punctelor în acest joc de competiție. De altfel nici Tomiță nu era atent, se „înfundase" lîngă un Fliper, după ce-și procurase o mare provizie de monede de un leu de la barul sălii.

Acesta era aranjat vizavi de intrare, și rafinamentul cu care era conceput putea trezi invidia oricărui res-

ponsabil de local de mare lux. Barmanul își părăsise clienții și venise și el în spatele lui Radu, privindu-l cu nedumerire întîi, apoi cu gelozie.

— Te-a luat, nea Costică! strigă dispecerul de la pupitrul lui de comandă, de unde urmărea stadiul jocului la fiecare pistă.

Acesta făcu un gest de lehamite și se întoarse în spatele tejghelei nichelate.

Căpitanul mototoli pliantul de pe care studiase regulamentul. Nu-și putuse stăpîni acest gest nervos. De fapt ce așteptase atunci cînd alergase spre popicărie parcă mînat de-un impuls interior, pe care unii-l numesc „fler"? Să ajungă exact în momentul cînd doi tipi schimbă un pachețel în holul gol, în plină vedere? Să găsească pe unul din ei scobind o bilă și ascunzînd ceva acolo? Nu. Bilele erau din plastic negru, turnate dintr-o singură bucată, avînd trei orificii grupate astfel încît să poată fi cuprinse cu primele trei degete ale mîinii. Erau de greutăți variabile, după puterea celor care le mînuiau.

Ideea de-a fi folosite drept ascunzătoare era absurdă. Erau și în număr prea mare pentru a fi cercetate una cîte una de față cu atîta lume, aveau și o mare mobilitate, jucătorii și le alegeau din lăcașurile lor de lîngă mese, sperînd mereu să nimerească „una mai bună".

Căpitanul întoarse spatele pistelor de joc, îndreptîndu-se spre bar. Nu-l cercetase cu atenție la intrare, neinteresîndu-l, dar acum, la jumătatea scurtului drum pînă acolo, simți cum i se înmoaie genunchii și un gust dulce, premergător unui leșin, îi inundă toată gura. Mai încercase senzația aceasta cînd — în urma unui accident — soția lui fusese declarată în afară de orice pericol. Într-o margine a tejghelei barului, pe un suport

strălucitor de nichel — întruchipînd o scoică uriaşă, ca o perlă neagră — stătea cuminte o bilă...

O clipă mai tîrziu, din nou calm, căpitanul luă loc pe scăunelul din faţa acestei mascote a barului popicăriei. Nu era singurul ornament al barului ; pe unul din rafturi trona un miniatural afet de tun de pe timpul lui Napoleon, lucrat cu migală în lemn şi avînd ca o povară preţioasă o sticlă de Courvoisier. Pe alt raft, printre sticlele multicolore, o corabie de tip caravelă avea în loc de pînze etichete de diverse băuturi. Dar pe Traian Petrescu nu-l mai interesau. Contempla cu aviditate perla neagră din faţa lui, neîndrăznind încă să o atingă.

Nea Costică îi trînti în faţă paharul înalt cu suc de roşii. Era foarte prost dispus, probabil din cauza succeselor neîntrerupte ale lui Radu, dar nu se mira de preferinţa acestui client înalt şi uscăţiv. Străinii mai ales consumau mult suc de roşii, de morcovi, de ţelină, oricum, lui îi era totuna ce serveşte. Ce, el le bea ? !

Căpitanul luă bila în căuşul palmei, privind-o parcă neglijent. Sub seria comună tuturor bilelor notate cu creion negru, încît abia se distingeau — noroc că mîna era strălucitoare pe negrul mat al bilei — două numere, despărţite printr-o liniuţă : 20—26 !

— Domnule, te rog lasă bila în pace ! se auzi vocea arţăgoasă a barmanului. Ce Dumnezeu, zise el, adresîndu-se de fapt nimănui, toţi au ce au cu nenorocita asta ! Parcă n-ar fi destule la pistele de joc !

Dar clientul nu se supără şi nu ripostă, ba, dimpotrivă, zîmbi galeş nervosului nea Costică şi, lăsîndu-şi sucul neterminat, se îndreptă spre pistele de joc.

Ajunse chiar bine. Radu terminase imbatabil a doua partidă, beneficiase şi de bonificaţia acordată în astfel de cazuri şi se întreţinea amical cu nişte beatnici. Erau englezi, şi cum Radu ţinea mult la pronunţia corectă,

nu pierdea nici o ocazie de-a se mai exersa. Văzîndu-l pe căpitan aproape, îşi luă rămas bun de la străini şi veni grăbit spre superiorul său.

Căpitanul îl conduse să-şi schimbe pantofii, vorbi ceva în şoaptă, apoi plecă, luîndu-l şi pe plutonier. Se instalară amîndoi în maşina lăsată la locul de parcare a clădirii şi începură, răbdători, să-l aştepte pe locotenent.

Acesta apăru cam după zece minute, roşu de fericire ; rezolvase „magistral" sarcina dată de şef.

Se dusese la bar, băuse o bere rece — deh, ca după joc ! — şi măgulindu-l pe barman : „Am auzit că nu-ţi scapă nimic, nea Costică, eşti campion", intraseră „ca de la egal la egal" în vorbă. Dăduseră şi două lovituri de probă, barmanul nu se dăduse în lături să înveţe cîte ceva — Radu avea o imbatabilă lovitură de colţ — apoi trecuseră în cămăruţa din spatele barului, unde Radu, legitimîndu-se, îi ceruse ajutorul.

Binevoitor, nea Costică îşi aminti că ieri bila fusese iar în atenţia unui client. Da, îşi amintea precis, era spre ora două, chiar el intrase în schimb, un tip blond se tot jucase cu bila, pînă cînd el, nervos, o pusese sub tejghea. După plecarea tipului, bila îşi reluase locul în scoică.

— De aceea cifrele n-au fost şterse ! îl întrerupse căpitanul bucuros.

Avea impresia că au nimerit drumul bun.

Nea Costică îşi amintea vag înfăţişarea tipului blond, i se păruse doar că era în trecere prin Mamaia, poate şi din cauza sacoului. „Cine dracu poartă sacou pe o căldură ca asta, dacă stă în staţiune ? !"

Radu se interesase dacă bila-mascotă era totdeauna aceeaşi, şi i se răspunse afirmativ, deoarece avea o fisură şi la joc nu era bună, nu centra corect.

La rugămintea locotenentului, nea Costică ascunsese bila, înlocuind-o cu alta. El nu știa nimic de cifrele scrise cu creionul sub seria bilei. Se declara bucuros că poate da o mînă de ajutor autorităților, și în speță lui Radu, „popicar a-ntîia".

— Foarte bine! aprobă căpitanul modul de acțiune al locotenentului. Bila, continuă el, poate să ne fie necesară pentru amprente, bineînțeles dacă nu cumva au fost șterse cu totul de ale noastre și ale barmanului. Experții în criminalistică vor lucra prin eliminare. Știu ei ce au de făcut....

— E-n ordine! îl întrerupse nereglementar locotenentul. Dar nu pricep destul de bine...

Căpitanul rîse, rîdea pentru prima oară cu adevărat din noaptea jafului de la Institut, și-i explică.

Dacă blondul era omul lor, înseamnă că a cercetat bila, unica bilă singulară, conform unor instrucțiuni, pentru a afla ziua și ora întîlnirii cu celălalt. Fără îndoială, celălalt personaj trecuse înainte, poate chiar dimineață, cînd nea Costică nu era de serviciu, notase cifrele și plecase.

— Bine, dar cifrele n-au nici o noimă! izbucni tînărul. Azi sîntem în 11, nu în 20, iar ora 26 nici nu există! Sau poate e notată întîi ora și apoi data?!

— De obicei se dă întîi data și apoi ora, zise, zîmbind, căpitanul, însă rar se dau exact. Pentru aceasta, trebuie fie să adaugi, fie să scazi un număr variabil de cifre. Hai să ne gîndim puțin! Dacă rămînem la ipoteza că banditii erau grăbiți — adu-ți aminte de modul cum au acționat — atunci trebuie să acceptăm ideea că se grăbeau pentru a prinde întîlnirea. Probabil că a și avut loc ieri. Ieri a fost în 10, deci cifra de scăzut e tot 10. Și atunci nu ne mai rămîne decît să constatăm că ora a fost 16 și că noi am venit la spartul tîrgului!

— De ce ?! ripostase violent locotenentul, căruia ipoteza unui eșec nu-i convenea. Poate cifra de scăzut e 9 și întîlnirea are loc azi, la ora 17 ! Avem mai mult de o oră pînă atunci...

— N-ar fi rău, răspunse căpitanul, dar îmi e greu să cred că „scriitorul" s-a grăbit să-și anunțe „cititorul" cu o zi înainte. Cred că cifrele au fost scrise doar cu cîteva ore înainte pentru a se evita riscul unei ștergeri întîmplătoare. Oricum, nu e rău, adăugă el, totuși am aflat ceva din popicărie.

— Da, dar am pierdut din vedere un amănunt esențial, spuse cu o voce supărată Radu. Unde s-au întîlnit cei doi ? Toată treaba e degeaba ! se lamentă el.

— De loc, răspunse calm șeful, trecînd la volan în locul lui Tomiță și introducînd cheia de contact. Gîndește-te puțin și vei afla imediat locul întîlnirii ! Acolo mergem și noi.

Eleganta mașină neagră părăsi locul de parcaj, luînd drumul spre centrul stațiunii.

„PREA TÎRZIU, DOMNULE SMITH!"

Din precauție, căpitanul opri pe o alee laterală. Coborîră toți trei și, conduși de el, ajunseră în fața hotelului „Scoica".

Căpitanul rîse de figura zăpăcită a lui Radu care se plesni cu mîna peste frunte de ciudă că înțelesese atît de greu : doar „perla neagră" era într-o scoică !

Era aproape ora patru și holul îngrijit al hotelului părea gol. Fliperul însă funcționa. Recepționera le zîmbi profesional, anunțîndu-i cu o voce dulce că nu mai au camere. Radu rămase totuși să tranșeze lucrurile, de fapt pentru a-și crea o bază de discuție. Tomiță și căpitanul se îndreptară primul spre Fliper, al doilea spre bar, unde, spre dezamăgirea lui, nu se servea suc de roșii.

Pasionat de „idiotenșpil", plutonierul fu primit la joc de doi puști de vreo treisprezece sau cincisprezece ani, dar aici, toți păreau de aceeași vîrstă. Spre marea lor satisfacție — concretizată în țipete ascuțite — Tomiță pierdu rușinos primele trei bile, nerealizînd decît un punctaj minim. Avea să le plătească o sticlă de Pepsi. Voiră să înceapă partida a doua ; șoferul se scotoci după bani, dar nu mai găsi mărunțiș de loc. Scoase o bancnotă de douăzeci și cinci.

Puștii izbucniră în rîs, amintindu-și că ieri, tot pe la ora aceasta, „un nene" voise să joace cu ei, dar nu avusese decît tot o bancnotă asemănătoare.

— I-a schimbat-o alt nene care scria ilustrate, uite aici, dar n-a mai vrut să joace, spuse cel mai mic, pe nume Ovidiu. S-au dus să bea „bere adevărată". Poate nu mai jucați nici dumneavoastră, termină el, ridicînd spre Tomiță o față arsă de soare.

— Nenea ăla n-a sfîrșit-o bine ieri ! interveni celălalt, Mircea, vrînd să pară bine informat. A băut prea multă bere și era să se înece, l-am văzut eu cu ochii mei ! L-a văzut și Ovidiu ! E adevărat că mama ne-a alungat, dar tot am apucat să...

Căpitanul Traian Petrescu nu mai conversa de mult cu barmanița, urmărind animația de lîngă Fliper. Se apropie și făcu și el cunoștință cu băieții. Jucară toți patru o partidă care — se putea altfel ? — o cîștigă,

detaşat, Mircea. Radu sosise şi el. Iubea copiii şi nu peste mult se simţiră toţi prieteni. Pentru a sărbători cunoştinţa lor, căpitanul comandă Pepsi pentru toată lumea, aşa că acum stăteau toţi la o măsuţă, conversînd amical.

Traian Petrescu povesti copiilor că ieri avusese o întîlnire la ora patru, aici, cu un prieten. El nu putuse veni ieri şi se temea că azi e tîrziu. Prietenul lui e blond, înalt şi poartă sacou chiar şi vara...

— Ca nenea, cel cu banii ! izbucniră băieţii deodată, mulţumiţi că pot fi de folos.

— Da, prietenul dumneavoastră, un blond înalt, confirmă barmaniţa care urmărea şi ea conversaţia băieţilor cu cei trei bărbaţi, a fost ieri aici ; îşi amintea de „prietenul domnului" în primul rînd pentru că purta sacou („Sacou după-amiaza, aici, e o mare minune ? !"), care apoi voise să schimbe bani.

Cu alte cuvinte, îl reţinuse. L-ar recunoaşte dacă l-ar vedea, desigur, dar mare lucru nu poate spune despre el. Nici despre domnul cu care a plecat nu poate spune mare lucru ; era îmbrăcat aşa şi aşa, era întru totul un om obişnuit. Da, vorbea româneşte, deşi ea crezuse la început că e străin, deoarece-i ceruse cafeaua prin semne. Da, au plecat amîndoi. Copiii spun că s-au dus să bea bere ! Dar are şi ea bere ! Adevărat, nu atît de ieftină ca la „Meduza", berăria de alături... ea n-a fost tot timpul atentă, aşa o fi dacă spun copiii...

Căpitanul şi locotenentul schimbau priviri aflînd aceste date noi prin bunăvoinţa băieţilor şi a barmaniţei. Aceasta se retrase iar în spatele tejghelei barului.

Traian Petrescu se arătă foarte mîhnit aflînd că a pierdut urma „prietenului" lui, nu înţelegea cu cine a plecat, aşa...

— Poate cu un alt prieten de-al dumneavoastră, sugeră Mircea.

— Cu siguranță, acceptă sugestia căpitanul, foarte serios. Dar care din ei ? Semnalmentele pe care mi le-ați dat sînt foarte vagi. Dar știți ce sînt acelea semnalmente ?

— Se poate, nene ? ! sări ca ars Mircea. Ce, puține cărți am citit noi ? Semnalmentele constituie un element de bază chiar și în recunoașterea prietenilor, nu ? ! întrebă el cu îndoială.

— Absolut ! rîse Radu, răvășindu-i chica decolorată de soare.

Convorbirea continuă — tot aprinsă — dar cei doi ofițeri nu mai aflară nimic nou referitor la întîlnirea de ieri, din hol. Erau însă convinși că au ajuns pe pista cea bună.

Tot cu ajutorul copiilor stabiliră în continuare că atît blondul, cît și „nenea cu ilustratele" au intrat și ieșit pe ușa alăturată, nu pe cea principală, care e lîngă receptură („Deci acolo n-avem ce întreba", trase Radu concluzia, în gînd), că probabil s-au despărțit după ce au băut berea, fiindcă lîngă blondul înecat, celălalt nu mai apăruse.

— Da, da ! murmură căpitanul bănuitor. Și ziceți că l-a luat ambulanța ? Asta înseamnă că trebuie să-mi caut prietenul la spital... la Constanța. Ne mai vedem și mîine, copii ? întrebă el, ridicîndu-se, dar în loc de răspunsul așteptat răsună țipătul bucuros al lui Ovidiu, care arăta cu mîna spre una din ușile laterale ;

— Uitați-l pe nenea de ieri, prietenul dumneavoastră ! Nu-l mai căutați la spital !

Întoarseră toți capul într-acolo. Într-adevăr, un tînăr blond, înalt, foarte palid, cu o privire aspră se apropie

de ușa de sticlă ca țintuit în loc de cuvintele copilului, care răsunaseră puternic în tot holul.

O clipă și el și grupul de la masă păstrară o nemișcare totală, apoi blondul se întoarse încet, ca într-un film cu încetinitorul, și ieși.

Se repeziră toți în urma lui, copiii uimiți de faptul că prietenii nu se recunoscuseră. Ajunseră la ușă la cîteva secunde după el. Blondul coborîse repede cele trei trepte spre alee și acum fugea, fără să se uite înapoi, în direcția șoselei care lega stațiunea de Constanța.

Cei doi ofițeri porniră în fugă după el ; îi despărțeau doar cîțiva zeci de metri. Tomiță alerga să scoată mașina din aleea laterală. Distanța se micșora din ce în ce, ajunseseră aproape în șosea, cînd — depășindu-i atent pe cei doi urmăritori — o mașină albă rulă fără zgomot pe lîngă ei, ajungînd aproape de tînărul blond pe care-l ocoli prin strînga. Încetini ușor și portiera dreaptă se deschise, trăgînd înăuntru pe cel urmărit. Apoi mașina demară brusc doar la cîțiva metri de cei doi ofițeri, luînd viteză pe șosea.

Căpitanul și locotenentul se opriră din goană. Surpriza era extrem de neplăcută. Reținuseră amîndoi numărul mașinii : Fiat alb, 850, 82—B—12765.

Fiatul dispăruse deja la primul cot al șoselei, cînd Tomiță sosi cu mașina lor.

În același timp, în holul hotelului, barmanița privea consternată lacrimile ce curgeau șiroaie pe obrajii rumeni ai lui Ovidiu. Așezat pe-un fotoliu, Mircea continua să-l certe pentru pripeala cu care „urlase" la vederea tînărului blond.

— N-aveam de unde să știu că nu sînt prieteni adevărați ! se justifica, suspinînd, a nu știu cîta oară Ovidiu. Puteau să ne spună !

— Aveai, n-aveai, nu trebuia să răcnești așa ! îl certa încăpățînat Mircea.

În sinea lui era și el jignit de faptul că noii lor prieteni nu avuseseră încredere în ei, că nu le dezvăluise adevărata lor identitate. Copiii urmăriseră și ei dubla goană, îl auziră pe Tomiță răspunzînd ordinului de a aduce mașina cu : „Am înțeles, tovarășe căpitan", și trăseseră, pentru ei, concluzia că autoritățile urmăresc niște dușmani periculoși.

— Dacă spionul secolului va scăpa, să știi că va fi din cauza ta ! îl acuză Mircea pe Ovidiu, care continua să plîngă.

— Le-am jucat o festă bună ! rîse domnul Smith, privindu-l scurt pe Antoniu Tomase care respira sacadat, trîntit pe banchetă lîngă el.

Domnul Smith socotea că e mai bine să aibă tot el primul cuvînt în continuare, așa că urmă :

— Ce-ți veni să te îneci ieri ? Prostule ! Vezi bine că ți-au luat urma din București... și încă destul de repede ! Și de ce-ai plecat din spital ? Nu puteai să judeci ? Nu-ți imaginai că vin după tine ? Minte de găină ! Mă faci să te caut în toată Constanța și-n toată Mamaia. Am ajuns azi-dimineață după ce plecaseși. Puteai să-ți închipui că era inoportun să intervin ieri, cînd era atîta lume în jurul tău, dar trebuia să ai răbdare, să vin să te iau.

În fine, totul e bine din moment ce, deocamdată, am scăpat, încheie domnul Smith, parcă mai calm.

Vorbind, părăsise șoseaua principală la prima cotitură și acum conducea mașina cu prudență pe diverse alei laterale. Era ca și cum s-ar fi jucat de-a ascunselea printre clădirile hotelurilor, statui și arbori.

În sfîrșit, cu răutate, dar și cu nesiguranță în ton, Tomase se hotărî să vorbească :

— Şi eu vă căutam, credeam că vă găsesc la „Scoica" — aşa ca ieri — ştiu că ora patru e ora cînd terminaţi siesta... Nu ştiu cum au ajuns aşa de repede pe urmele mele, continuă el cu o voce surdă, dar ştiu că dumneavoastră m-aţi otrăvit. Şi-acum aveţi curajul să mă învinuiţi că „m-am înecat" la doi paşi de mal... eu, care înot de copil ! Asta aţi făcut. Mi-aţi luat microfilmul şi apoi aţi căutat să scăpaţi de mine ! Şi eu, cretinul, crezusem în basmul cu paşaportul...

— Eşti profund nedrept, dragul meu ! şopti parcă îndurerat de aspra acuzaţie domnul Smith. Paşaportul e la mine şi din clipa aceasta eşti cetăţean elveţian, poţi să nu te mai temi de urmărire.

— Nu cred ! rosti Tomase.

Domnul Smith ocoli cu iscusinţă un copil mic ce se juca liniştit exact în mijlocul aleii, apoi zise, căutîndu-se cu mîna dreaptă în buzunarul de la piept :

— Uite-l !

Se auzi un mic pocnet surd. Tomase Antonin se lăsă moale pe umărul lui Smith, cu aceeaşi figură duşmănoasă pe care o avusese tot timpul cît vorbise cu el. De afară părea un om ostenit, aţipit pe umărul unui prieten.

Străinul nu se osteni să-i acorde vreo privire, trase lin la marginea aleii, intrînd binişor cu roţile pe peluză, opri, aşeză cu grijă trupul inert, potrivindu-l ca pe un om adormit, ghemuit pe bancheta din faţă. Ieşi din maşină, încuie portiera şi, calm, fără să se uite în jur — de altfel puţinii trecători nu-i acordară nici o importanţă, traficul de maşini era viu în staţiune — se îndreptă spre un parking din apropiere.

Domnul Smith avea o figură indiferentă, în realitate era extrem de mulţumit că terminase cu „imbecilul".

După cum se dovedise, avusese dreptate: Tomase lucrase ca un începător și securitatea îi aflase urmele.

Ah, cîte reproșuri își făcuse domnul Smith din cauza erorii de ieri! Fusese obligat să umble ca un năuc după Tomase care părăsise spitalul imediat după vizita mare. Dar și cînd îl găsise, lucrase „ca un as". Îl suflase și de sub nasul celor „doi securiști" și-i și închisese gura pe vecie! O adevărată lovitură de maestru.

Firește, nu mai e cazul să întîrzie pe aceste meleaguri, nici nu mai are de ce. Spera să poată pleca încă în această după-masă, pînă cînd securitatea nu va începe cercetările privind identificarea proprietarului Fiatului alb. N-are decît... Și pe fața lui trecu fugar un zîmbet.

Ajunsese între timp la parkingul din fața hotelului „Dionisos". Ocoli o frumoasă limuzină, îi descuie portiera și se așeză comod la volan. Era mașina lui și ținea la ea, îi părea rău că trebuia s-o abandoneze, dar n-avea încotro... Porni ușor, însă din prima sută de metri prinse viteză. Se îndreptă spre ieșirea din Mamaia.

Căpitanul Traian Petrescu transmitea instrucțiunile cu voce calmă, parcă nu el ar fi ratat acum un minut prinderea „lupilor". Ordonă, prin radio, postului de control de la ieșirea din stațiune să rețină Fiatul alb 850, 82—B—12765: luă legătura cu mașina de serviciu a miliției, controlul circulației, cerînd comandantului mașinii să caute același Fiat prin stațiune, pentru cazul cînd încă ar mai fi aici. Luă apoi legătura cu Inspectoratul din Constanța și rugă ofițerul de serviciu să detașeze pe cineva pentru cercetări la spital, indicînd toate datele pe care le avea înecatul de ieri după-masă.

Părea că nu mai termină cu convorbirile prin radio, deoarece imediat făcu legătura cu Serviciul de circulație a miliției Constanța, rugîndu-i să identifice, chiar

dacă lucrul părea la prima vedere imposibil, pe proprietarul Fiatului alb. Mai mult decît atît, cerea să afle unde, în ce loc al staţiunii a parcat proprietarul. Reluă discuţia cu Inspectoratul, cerînd în ajutor o brigadă, cu o maşină.

Între timp, ajunseseră la ieşirea din Mamaia. Merseseră destul de încet ca să poată scruta în dreapta şi în stînga, dar — ca un făcut — nu întîlniră şi nu văzură nici un Fiat 850 care să fie şi alb.

Agentul de circulaţie cu care vorbiseră le ieşi în întîmpinare, părăsindu-şi o clipă postul din mijlocul răscrucii de drumuri. Avea în stînga micul microfon al aparatului de emisie-recepţie cu care era dotat. Raportă că nici o maşină cu semnalmentele anunţate nu părăsise Mamaia din clipa primirii ordinului. Ordonînd menţinerea consemnului, căpitanul trimise agentul la postul lui, apoi indică lui Tomiţă drumul înapoi, de data aceasta pe şoseaua de lîngă plajă. Mergeau tot încet, cercetînd cu atenţie toate aleile, cînd, după cîteva minute, o chemare a maşinii de la controlul circulaţiei îl determină pe Tomiţă să accelereze brusc.

Ajunseră curînd lîngă Fiatul alb. Maşina serviciului de circulaţie stătea discretă mai la o parte ; nimeni nu se sesizase de nimic. Căpitanul de miliţie Dobre strînse mîna lui Traian Petrescu, şoptindu-i totodată :

— Aveţi un cadavru în maşină. N-am forţat uşa, dar e clar că nu mai are nevoie de nici un ajutor.

— Eram sigur ! răspunse Petrescu, fără să manifeste nici cea mai mică surpriză. Trebuia să moară ieri, dar a avut „stîngăcia" să scape. O răfuială între spioni.

Deschiseră uşa Fiatului şi constatară moartea tînărului blond. Căpitanul Petrescu recunoscu parcă acelaşi tip de lovitură ca la rănitul ce murise în Bucureşti („Reacţie în lanţ", murmură el), apoi diviză forţele de

care dispuneau : un miliţian trecu la volanul Fiatului pentru a transporta cadavrul la un mic dispensar din vecinătate, iar locotenentul Nedelea urcă în maşina miliţiei.

Trebuia să se vadă iar cu „asul popicarilor", pentru a-l ruga să dea cu el o fugă pînă la micul dispensar şi să vadă dacă în chipul mortului recunoaşte clientul de ieri, care-şi făcuse de lucru cu bila din scoică. Barmaniţa de la „Scoica" urma să fie rugată şi ea să vină la identificare. Căpitanul Petrescu dorea ca identificările să fie cît mai discret făcute, aşa că avu grijă să-i dea locotenentului dispoziţii stricte în acest sens.

Peste un minut, aleea care fusese martoră nepăsătoare la aceste evenimente deosebite rămase pustie.

Tomiţă cedase iar locul căpitanului său care, fără să-i dea nici o explicaţie, conduse lin pînă la cel mai apropiat parking. Era înţesat de maşini, deoarece deservea hotelul de lux „Dionisos".

Căpitanul rămase în maşină, unde nu peste mult timp reveni Tomiţă cu paznicul parcajului, un om mai vîrstnic, dar cu o privire ageră şi ţinută dreaptă. Căpitanul n-avea timp de pierdut : se legitimă şi rugă omul să-şi amintească — pe cît posibil exact — ce maşini au părăsit în ultimele zece minute parcajul. Omul pricepu imediat că e vorba de ceva foarte important şi-şi încreţi sprîncenele groase, pentru a se concentra.

Începu apoi enumerarea cu o voce sigură : plecase un Citroën deux chevaux cu număr de Franţa, condus de o tînără cu plete pînă la mijlocul spatelui, un Mercedes roşu, cu număr de Elveţia, avînd la volan un bărbat destul de tînăr, un Opel negru din Federală, proprietatea unei familii numeroase, un Fiat 1300, cu număr de Bucureşti, în care luase loc un cunoscut fotbalist cu soţia lui şi un enorm Chevrolet-Impala alb, cu

număr de Turcia, condus de un bărbat între două vîrste.

Din păcate, paznicul nu-şi amintea ordinea exactă în care plecaseră maşinile.

Căpitanul chibzui cîteva clipe, apoi ceru amănunte despre Mercedesul elveţian şi despre Chevroletul turcesc, dar omul nu putu adăuga aproape nimic la cele spuse, nu-şi amintea nici cum erau îmbrăcaţi proprietarii maşinilor, nu ştia nici ce limbă vorbesc... Nu se încasau taxe de staţionare, deoarece parkingul era al hotelului şi în general era folosit doar de maşinile clienţilor. El văzuse toate aceste maşini staţionînd aici, la „Dionisos", de mai multe zile, dar cu precizie n-ar putea spune nimic. Nu, căpitanul îi ceru prea mult, traficul e foarte mare la hotelul lor.

Mulţumind, căpitanul concedie paznicul. Ajunseră în şosea unde-şi dăduseră întîlnire cu echipa de ofiţeri cerută în ajutor de la Inspectoratul din Constanţa.

Sosiseră chiar atunci ; căpitanul îi puse la curent, pe scurt, şi şeful brigăzii din Constanţa luă imediat legătura prin radio cu cele mai apropiate puncte de control miliţie-circulaţie, anunţîndu-le semnalmentele celor două maşini pe care Petrescu le avea în vedere.

Agentul de circulaţie de la ieşirea din staţiune, acelaşi cu care vorbise deja căpitanul, îşi amintea precis că acum cîteva minute, Impala trecuse spre Constanţa. Regreta foarte mult, dar nu-şi amintea de Mercedes, adevărul este că nu de mult stătuse de vorbă cu un căpitan de securitate din Bucureşti care căuta un Fiat alb 850 şi s-ar fi putut ca Mercedesul să treacă tocmai atunci ; în fond, el urmăreşte doar buna circulaţie şi în sectorul acesta n-a avut evenimente deosebite...

Fără să vrea, căpitanul Traian Petrescu izbucni în rîs ; ar fi fost culmea să se încrucişeze cu maşina cău-

tată, dacă era una din cele două! Noroc că limuzina lor n-avea nici un semn distinctiv.

O jumătate de oră mai tîrziu, căpitanul și locotenentul intrau tăcuți în răcoroasa și impunătoarea moschee a Constanței. Soarele mai era încă pe cer, dar din minaretul avîntat spre înălțimi muezinul chema deja credincioșii la rugăciune. În realitate nu venea nici un credincios, deoarece moscheea era și muzeu, adăpostea cîteva zeci de covoare de rugăciune, vechi și foarte frumoase, și doar sîmbăta se adunau credincioșii, cînd muzeul era închis.

Totuși, aproape de peretele opus intrării, îngenuncheat pe un covoraș, cu capul în pămînt, un bărbat se închina. Se ruga cu voce tare, într-o limbă guturală, scoțînd uneori strigăte asemănătoare cu ale muezinului, dar de intensitate mai redusă. Era proprietarul Impalei lăsată la intrarea din stradă.

Cei doi ofițeri contemplară cîteva clipe tălpile ciorapilor credinciosului, spatele lui puternic, îmbrăcat într-o cămașă de culoare închisă, nehotărîți dacă să intervină sau nu. Radu făcu un pas spre lănțișorul ce delimita locul de rugăciune, dar îngrijitorul muzeului, un turc totalmente chel, îl opri, apucîndu-l cu putere de braț:

— Nu e voie, domnule!

Căpitanul prinse prilejul și cu un aer extrem de interesat ceru lămuriri despre prețioasele covoare, apoi, „curios", vru să știe cine era ardentul credincios. Fața custodelui deveni respectuoasă, coborî și mai mult vocea, aducînd laude „luminatului om". Rezultă că era un turc din Istambul, care avea un mare rang în ierarhia ecleziastică mahomedană, și — neputînd să se închine la hotel — venea în fiecare zi la rugăciune în moschee.

Era clar că îngrijitorul ar fi murit mai degrabă decît să permită deranjarea rugăciunii „luminatului om".

Căpitanul, interesat și de rezultatele cercetării echipei din Constanța, care luase urmele unui Mercedes roșu, ieși din moschee. Îi găsi deja în stradă ; fuseseră îndrumați din agent în agent pînă la Cazinou. Stabiliseră de urgență că avea număr de Austria și că aparține unei foarte tinere perechi, probabil în luna de miere, care juca la „mini-ruleta" amenajată în interiorul cazinoului.

Pista se dovedise falsă : urma Mercedesului elvețian nu putuse fi luată.

Căpitanul Petrescu nu prea voia să-și piardă vremea cu turcul credincios. Rugăciunea acestuia avea să mai țină cel puțin un ceas și căpitanul avea senzația că „ceva nu e-n ordine". De aceea fu extrem de bucuros cînd nu peste multă vreme, Volkswagenul serviciului de la controlul circulației din Mamaia îi chemă prin radio ; tocmai avea de gînd să-i cheme el, pentru a le încredința o misiune extrem de delicată. Milițienii se achitară cu succes de misiunea încredințată, drept care, după ce obținură permisiunea mamelor copiilor, îi aduseră pe aceștia în mare goană la Constanța. Opriră pe o străduță, alături de moschee, unde căpitanul îi aștepta fumînd calm. Întîmpină copiii cu o glumă, nu-i contrazise cînd aceștia își exprimară convingerea că „un dușman feroce" e urmărit, și, în drum spre moscheea-muzeu, le explică ce au de făcut. Bucuroși că pot fi de folos, că trăiesc și ei o situație întîlnită pînă acum doar în cărți, Mircea și Ovidiu se îmbujoraseră la față. La intrare, căpitanul îi lăsă singuri. Plini de importanță, puștii pătrunseseră în moschee, cu banii necesari taxei de vizitare în mînă.

Peste cinci minute ieșeau în fugă, urmăriți de chelul înfuriat. Mircea își ținea cu sfială mîna peste urechea care-i ardea. Turcul nu glumise, dar „raportă" rezultatul misiunii lor cu o voce care nu tremura :

— Nu, nene, omul care se roagă nu e omul cu ilustratele. Pe cuvîntul meu de pionier.

— Nu, nu-i el! întări și Ovidiu.

— E clar! exclamă căpitanul Traian Petrescu.

Mai avea o pistă de cercetat. De aceea ordonă, scurt :

— În mașini, toată lumea ! Nu trebuia să lăsăm la urmă aeroportul Kogălniceanu. Mașina este, probabil, un alibi!

Toți îi dădură ascultare. Mulțumind cu multă seriozitate copiilor, căpitanul îi expedie cu aceeași mașină a milițienilor la Mamaia, dar, spre marea lor bucurie, le fixă o întîlnire pe a doua zi, promițîndu-le că le va povesti amănunțit fazele urmăririi spionului. „Sper să am ce să vă povestesc", își completă fraza în gînd Petrescu, care, deși părea foarte calm, era foarte emoționat.

Domnul Smith își aprinse cu reală plăcere o țigară ; stewardesa le permisese fumatul acum un minut, aveau deja înălțimea necesară. Confortabilul salon al avionului avea toate locurile ocupate.

Avusese mare noroc găsind un bilet returnat în ultima jumătate de ceas, dar, de fapt, nu-și făcuse nici o problemă din asta, știa că banii fac multe. Cu ajutorul lor ar fi determinat vreun pasager singuratic să-și amîne plecarea cu altă cursă.

El, oricum, nu mai putea întîrzia nici o clipă. Nu peste mult timp va fi la Viena și de acolo... Nu mai regreta nici frumosul lui Mercedes... Microfilmele valorau zeci de Mercedesuri și nu numai atît. Mașina va sta cîteva

zile în fața aerogării, pînă cînd se vor sesiza că e părăsită.

Grațioasa stewardesă apăru în ușa ce despărțea salonul de compul de încăperi afectat echipajului ; cu o voce plăcută anunță, vorbind franțuzește, într-un mic microfon portativ :

— Comandantul aeronavei vă cere scuze, rugîndu-vă să nu vă neliniștiți! Vom reveni pe aeroportul internațional Kogălniceanu, dar vom decola din nou peste cîteva minute. Agenția Tarom se angajează, în cazul cînd nu vom recupera întîrzierea pînă la prima escală, să achite despăgubirile de rigoare.

Repetă anunțul în germană, engleză...

Domnul Smith simți o sudoare rece inundîndu-i tîmplele. Undeva comisese și a doua greșeală.

EPILOG

— Frumoasă-i Mamaia! exclama din cinci în cinci minute locotenentul Radu Nedelea, răsfățîndu-se sub soarele generos.

Căpitanul Petrescu îl asculta zîmbind ; era liniștit, extrem de liniștit.

„Cetățeanul elvețian" le furase iar toată noaptea, dar de data aceasta stătuseră față-n față.

Aveau suficiente probe contra lui și, după o scurtă opoziție, domnul Smith începuse să vorbească, deși era supărat, foarte supărat chiar din cauza spălăturii gastrice ce i se făcuse cu forța la punctul de ajutor sanitar al ae-

roportului. Căpitanul nu voise să rişte nimic şi avusese dreptate : domnul Smith folosise, în avion încă, aceeaşi pastilă pe care o servise blondului. Analizele confirmaseră aceasta.

Da, făcuseră o treabă bună! Preţiosul microfilm fusese recuperat, e adevărat, nu de la domnul Smith, ci de sub husa fotoliului pe care-l ocupase. Încet, încet firele se deznodaseră toate. „Apăruse" şi Raul... şi pe urmă un fir spre enigmaticul „Achile", al cărui nume nu era, de altfel, cu totul necunoscut căpitanului Petrescu. Domnul Smith nu se zgîrcise în amănunte, ştia că de dincolo nu mai putea aştepta milă ; nu mai avea decît „să se pună bine" cu autorităţile române. Căpitanul transmisese telefonic echipei din Bucureşti datele „calde încă" pe care le aflase. Se bucuraseră toţi foarte mult. Nu-i vorbă, nu stătuseră nici ei degeaba şi aveau să-i transmită căpitanului cîteva date interesante despre identitatea spionului ucis de propriul lui partener şi despre anturajul lui apropiat. Toate se corelau între ele. Colonelul M. nu-i spusese decît : „Bravo, aţi lucrat bine", dar căpitanul Petrescu ştia cît de mult valorează această sumară laudă.

Se găsise şi proprietarul Fiatului alb ; era un doctor care locuia şi el la „Dionisos". Fusese la Istambul într-o excursie de două zile. Nu va afla niciodată la ce folosise maşina lui, la ce bun, ce rost ar fi avut...

Pe gînduri, căpitanul nu observase că Radu intrase în apă. Reveni curînd şi se trînti direct pe nisip. Era foarte bucuros ; prima acţiune importantă la care luase parte se sfîrşise cu succes.

— Dar trebuie să recunoaştem, adăugă el, că am avut noroc, am fost foarte mult ajutaţi de întîmplare!

— Crezi ? replică ironic Traian Petrescu.

— Sînt convins! îşi susţinu tînărul afirmaţia.

— Eu nu, îi răspunse căpitanul. Derulează evenimentele celor trei zile şi ai să ajungi singur la concluzia că „întîmplarea“ nu vine niciodată singură. Trebuie să o „cauţi“...

— Dar Tomiţă unde-i ? schimbă Radu vorba.

— A, Tomiţă, rîse căpitanul, îi plimbă pe micii noştri detectivi la Histria. Dar fii liniştit, va reveni la timp... şi peste două ceasuri luăm şi noi drumul spre casă.

Redactor : IORDANA URECHE
Tehnoredactor : DUMITRU VERDEȘ

Apărut 1969. Comanda nr. 9346. Hîrtie ziar de 50 g/m²
100 × 70/32. Coli de tipar 2. C. Z. pentru bibliotecile mici
8 R — 93.

Tiparul executat sub comanda nr. 359 la întreprinderea poligrafică „Informația"

Lei 1,50

EDITURA TINERETULUI